

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**ΤΟ ΟΡΝΙΟ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΟΡΝΙΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Η ΘΥΣΙΑ
ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Οι άγριοι Ιθαγενείς της Πέρα Ζούγκλας πανηγυρίζουν τώρα. "Έχουν κάνει Άρχοντά τους τόν Γκαούρ. Τόν θρυλικό έλληνα γίγαντα. (1)

"Όμως τó υπέροχο μελαψό παλιάρι δέν διψάει για δόξες καί μεγαλειά.

"Ο Γκαούρ είναι ένας μεγάλος ήρωας. Καί σάν τέτοιος, δέν έχει

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έγωισμό καί μεγαλομανία. Θέλει νά μείνει πάντα άπλος καί ταπεινός. "Όπως έτσι

πρέπει νά ναι όλα τά πλάσματα τού μεγάλου καί παντοδύναμου Θεού.

"Υστερα έχει κι' άλλη μιá γνώμη. Πιστεύει πώς μονάχα ένας "Άρχοντας πρέπει νά κυβερνάει ολόκληρη τή Ζούγκλα. Κι' αυτός ό "Άρχοντας πρέπει νά ναι ό δοξασμένος Ταρζάν. Σάν πió πα-

(1) Βλέπε τεύχος αριθ. 8 «Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ».

λός. Σάν πιό μεγάλος στά χρό-
να.

Είδαμε τὸν Ταρζάν νά φτάνει,
μεταμορφωμένος σέ ἀράπη, στήν
Πέρα Ζούγκλα. Μαζί του κι' ἡ
Χουχού. Αὐτὴ μεταμορφωμένη
σέ... λευκὴ γόησσα!

Μένουν μιά νύχτα στήν ἱερὴ
σπηλιά τοῦ Γκαοῦρ καὶ τῆς πα-
νόριας Ταταμπού.

Τὸ πρωτὶ ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας
ξυπνάει χαρούμενος. Ἐχει πά-
ρει μεγάλη ἀπόφαση.

Διατάζει τοὺς μαύρους φρου-
ροὺς τῆς σπηλιάς του:

— Νά μαζευτοῦν ἐδῶ ὅλες οἱ
φυλές τῶν ἰθαγενῶν. Μαζί με-
οὺς ἀρχηγούς καὶ τοὺς μάγους
τοὺς.

Τ Μέσα σέ λίγη ὥρα ἀμέτρητοι
Καννίβαλοι βρίσκονται στοὺς
πρόποδες τοῦ καταπράσινου κι'
ἀνθισμένου λόφου.

Ὁ Ταρζάν ἔχει ξεβάψει τώρα
τὸ πρόσωπο. Τὸ κορμὶ του.

Ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ τὸν πα-
ρουσιάζει στοὺς συγκεντρωμέ-
νους ἰθαγενεῖς. Τοὺς λέει:

— Ὁ λευκὸς αὐτὸς γίγαντας
εἶναι πιὸ σοφός, πιὸ γενναῖος,
πιὸ ἄξιος καὶ δυνατὸς ἀπὸ μέ-
να! Σ' αὐτὸν ἀξίζει νά γίνει ὁ
μεγάλος σας Ἀρχοντας! Οἱ δυὸ
ἀπέραντες Ζούγκλες ποὺ χωρί-
ζει τὸ πλατὺ Ποτάμι, εἶναι μιά
Χώρα! Μιά Πατρίδα! Γι' αὐτὸ
κι' ἕναν μονάχα Ἀρχοντα πρέ-
πει νάχουν! Ὁ Ταρζάν θά σᾶς
κυβερνήσει ἄξια καὶ δίκαια. Εἴ-
ναι σοφός, δυνατὸς κι' ἀτρόμη-
τος! Ἀνθρώποι καὶ θεριὰ τὸν
τρέμουν! Κι' ἐγὼ ἀκόμα τὸν
ὑπακούω τυφλά. Καὶ τῇ ζωῇ
μου θυσιάσω γι' αὐτόν.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν κρατιέται:
— Μοῦρεχεται, ἀδερφέ μου,
μοῦρεχεται!

Ἡ Χουχού παραξενεύεται:
— Καλὲ τί σοῦρεχεται, χρυσὸ
μου;

Τῆς ἀποκρίνεται βαριά:
— Στιχάκι! Μοῦρεχεται στὰ
χεῖλια τὸ ἀφιλότιμο! Ἄν δὲν
τὸ πῶ θά σκάσω!

— Πέσ' το λοιπόν!
Ὁ τρομερὸς νάνος γυρίζει
στὸν Γκαοῦρ. Ἀπαγγέλλει:

— «*Μὴ τὸν παινεύεις τὸ «γαμ-
[πρό],
καὶ μὴ τοῦ δείχνεις γλύκα.
γιὰ θὰ τὸ πάρει ἐπάνω του
καὶ θὰ γυρεύει... προῖκα!*»

Οἱ καννίβαλοι ἀκοῖνε τὰ λό-
για τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Ὁ-
λοι μαζί μ' ἀρχηγούς καὶ μά-
γους γονατίζουν. Προσκυνᾶνε
μὲ σεβασμὸ τὸν Ταρζάν. Κά-
νουν πὼς τὸν παραδέχονται γιὰ
Ἀρχοντα τῆς Πέρα Ζούγκλας.
Ἀλαλάζουν μὲ ψεύτικο ἐνθου-
σιασμό:

— Ζάχρα ντοῦβα λιάγκ! Ζά-
χρα ντοῦβα λιάγκ!

Στῇ γλώσσα τους θά πεῖ:

— Νά ζήσει ὁ μεγάλος Ἀρ-
χοντας! Νά ζήσει ὁ μεγάλος
Ἀρχοντας!

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν βοη-
κῶνουν. Ἡ συγκίνησι τὸν κά-
νει νά τρέμει. Ἀγκαλιάζει τὸν
Γκαοῦρ μ' ἀνείπωτη ἀγάπη.
Τὸν φιλάει στὸ μέτωπο:

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου!
Ἡ εὐγένεια κι' ἡ καλωσύνη σου
δὲν ἔχουν ταῖρι στὸν κόσμολ
Μονάχα ἕνας Ἕλληνας θά μπο-
ροῦσε νά φερθεῖ ἐτσι! Μετα-
νοιώνω τώρα ποῦκοπα τίς φλέ-

βες μου. Μετανοιώνω για τὸ ὑ-
πέροχο αἷμα π' ἀφήσα νὰ χυ-
θεῖ στὰ περήφανα βράχια τοῦ
βουνοῦ σου.

Γυρίζει ἀμέσως στοὺς ἀμέτρη-
τους ἄγριους ἰθαγενεῖς. Φωνά-
ζει δυνατά. Νὰ τὸν ἀκούσουν ὅ-
λοι :

— Δέχομαι νὰ γίνω ὁ "Αρ-
χοντάς σας! "Ομως θ' ἀφήσω
ἐδῶ τὸν «ἀδελφό» μου. Αὐτὸς
θὰ σᾶς κυβερνάει. Σ' αὐτὸν θὰ
ὑπακούτε ὅλοι!

Ὁ Ποκοπίκο ξητωκραυγάζει
τὸν Γκαοῦρ:

— Ζήτω ὁ Ἀντιβασιλέας
μαας! Ζήτω ὁ ... Ἀντιμεγαλει-
ότατοοοοος!

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού κο-
ροϊδεύει τὸ νάνο:

— Ποιὸς τὴ χάρη σου τώρα,
χρυσό μου! Θὰ γίνεις... «Ἀνθυ-
πασπιστάρα»! Μὲ συγχωρεῖτε
κυόλας!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐ-
τοιμάζεται νὰ φύγει. Θὰ ξανα-
γυρίσει στὴ δοξασμένη περιοχὴ
του.

Οἱ καννίβαλοι θὰ τὸν συνοδέ-
ψουν μέχρι τὸ μεγάλο Ποτάμι.
Θὰ τοῦ δώσουν βάρκα. Θὰ πε-
ράσει στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Μα-
ζί μὲ τὴ Χουχού.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ
μὲ στεναχώρια θὰ τὸν ἀποχωρι-
στούν. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια
τῆς πανώριας ἐλληνίδας δακρύ-
ζουν...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παίρνει
τὴν ἀπόφαση:

— Θὰ ῥθοῦμε κι' ἐμεῖς μέ-
χρι τὸ μεγάλο ποτάμι!

Οἱ φύλαρχοι κι' οἱ μάγοι τῶν
ἰθαγενῶν στενοχωριοῦνται. Πα-
σχίζουν νὰ τὸν κἀνουν γ' ἀλλά-

Οἱ τερατόμορφοι μάγοι τῶν καν-
νιβαλων φωνάζουν τὸ "Ορνιὸ
τῆς Καταιγίδας :

— Ζάγκρα-χοῦρ ! Ζάγκρα-χοῦρ

Ξεῖ γνώμη.

— Καλύτερα νὰ μείνετε ἐδῶ.
Ἐμεῖς θὰ φροντίσουμε γιὰ ὅλα.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἐ-
πιμένουν. Ἔτσι ὅλοι μαζί ξεκι-
νοῦν. Τραβᾶνε γιὰ τὸ μεγάλο
Ποτάμι.

Ἀλίμονο ! Ἡ πανώρια Ἑλλη-
νίδα εἶναι ἄτυχη. Λίγο πιὸ πέ-
ρα σκοντάφτει. Σωριάζεται κά-
τω. Βγάζει τὸ ποδάρι της. Πο-
νάει ἀφάνταστα. Ἀδύνατο πιά
νὰ προχωρήσει.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σταμα-
τάει. Σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Ταρ-
ζάν :

— Στο καλό, ἀδελφέ μου !
Δέν θά μπορέσουμε νά ρθoύμε !

Σηκώνει στήν ἀγκαλιά του
τήν πονεμένη Ταταμπού. Διατά-
ζει τὸν Ποκοπίκο :

— Πήγαινε ἐσὺ μαζί τους. Ἐ-
γὼ θά γυρίσω στὴ σπηλιά.

Ἡ Χουχού πιάνει ἀγκαζὲ τὸ
νάνο. Τὸν τραβάει :

— Πάμε, χρυσό μου ! Κι' ἄμα
σέ ξαναδοῦνε, νά μοῦ... τελε-
γραφήσουνε !

Ὁ Ταρζάν μὲ τοὺς καννίβα-
λους συνεχίζουν ἀργά τὸ δρόμο
τούς :

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού ἀ-
κολουθοῦν ἀγκαλιασμένοι.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἀ-
νιστενάζει σπαράχτικα :

— "Αασαχχ !

Ὁ νάνος ρωτᾷ :

— Γιατί ξεφουσκώσες γλυκειά
μου... σαμπρέλλα ;

Ψιθυρίζει ρωμαντικά :

— Χθὲς ἤμουν λευκὴ ὥσπερ
γιαούρτι ! Σήμερον εἶμαι μαύρη
ὥσπερ διάμπολη ! Πέσ' μου :
Πῶς σοῦ ἀρέσω πὺδ πολὺ ;

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὴ χε-
ρούκλα του. Τὴν ἀρχίζει στίς
γρήγορες :

— Σὲ γουστάρω... μπλὲ μα-
ρέν !

ΣΤΗ ΜΠΟΡΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΑΛΑΣΜΟ

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαν-
τας γυρίζει πίσω. Φέρνει τὴν
πανώρια Ταταμπού στήν ἱερὴ
σπηλιά.

Γιὰ τὸν Ταρζάν δὲν ἀνησυχεῖ.
Εἶναι βέβαιος πὼς θά ῥτάσει
σίγουρα στὸ μεγάλο Ποτάμι. Θά
περάσει στήν ἀντικρυνή περιό-
χὴ του.

Στὸ μεταξύ φροντίζει ὅπως
μπορεῖ τὸ στραμπουληγμένο πό-
δι τῆς ἀγνῆς συντρίψιστάς του.
Τὸ φέρνει γρήγορα στὴ θέση.
Ἡ Ταταμπού παύει νά πονάει.
Ὅμως ἀκόμα δὲν μπορεῖ νά ση-
κωθεί. Οὔτε νά τὸ πατήσει.

Ξαπλωμένοι στὴ σπηλιά κου-
βεντιάζουν τώρα. Περιμένουν
τὸ γυρισμὸ τοῦ Ποκοπίκο.

Ἡ μελαψὴ Κόρη κυττάζει μ'
ἀγάπη τὸ γιγαντόσωμο παλι-
κάρι :

— Καλὰ ἔκανες Γκαοῦρ ! Θυ-
σίases τὸ θρόνο γιὰ χάρη τοῦ
φίλου σου. Αὐτὸ σέ δείχνει στὰ
μάτια μου ἀκόμα πὺδ ὑπέροχο !
Ἄς βασιλέψει ὁ Ταρζάν καὶ
στὶς δυὸ ἀπέραντες Ζούγκλες !
Ἄς χαρεῖ, μονάχος αὐτός, ὅλες
τὶς δόξες καὶ τὰ μεγαλεῖα ! Ἐ-
μεῖς ἔχουμε τὴ μεγάλη κι' ἀγνή
ἀγάπη μας ! Αὐτὴ ἀξίζει πότε-
ρο ἀπ' ὅλες τὶς δόξες καὶ τοὺς
θησαυροὺς τοῦ κόσμου !

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σταμα-
τάει γιὰ λίγο. Παίρνει βαθιὰ ἀ-
νάσα. Συνεχίζει :

— Ὅμως καιρὸς εἶναι πιά νά
σιμίζουμε τὶς καρδιές μας ! Νά
γίνουμε τὸ πὺδ χαρούμενο κι'
εὐτυχισμένο ζευγάρι !

Ὁ Γκαοῦρ χαμηλώνει τὰ μά-
τια :

— Naί, Ταταμπού ! Κι' ἐμένα
αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μου ὄνει-
ρο ! Ὅμως φαίνεται πὼς ὁ θεὸς
Κράουμπα δὲν θέλει νά γίνει
αὐτὸ ἐδῶ στὴ Ζούγκλα ! Ὅσες
φορὲς ἀποφασίζουμε νά παν-
τρευτοῦμε, πάντα κάτι βρίσκεται
νά μᾶς ἐμποδίσει... Ἐγὼ ξέρω
ποῖο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ :
Νά γίνουμε ταῖρι στὴν πατρίδα.

μας. Στήν Ἑλλάδα! Σ' αὐτὴ τῇ μικρῇ μὰ περήφανη καὶ δοξασιμένη γῶρα! Μὰ οὔτε κι' ἐκεῖ εἶναι φαίνεται γραφτό μας νὰ φτάσουμε ἀκόμα! "Ὅσες φορές κάνουμε νὰ φύγουμε, πάντα κάποιο μεγάλο ἐμπόδιο στέκεται μπροστά μας. "Ἔτσι εἶναι, ἀγαπημένη μου! "Ἄς γίνεῖ λοιπὸν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Θὰ παντρευτοῦμε ὅταν πᾶμε στὴν Ἑλλάδα!

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια Κόρη, μένουν σιωπηλοὶ τώρα. Μελαγχολικοί. Βαθιά συλλογισμένοι.

"Ἄν βρισκόταν ἐκεῖ ὁ Ποκοπίκο, θὰ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Σίγουρα θὰ τοὺς εἶχε σκαρώσει καὶ τ' ἀπαραιτήτο στιχάκι:

*«Μωρὲ κι' οἱ δυὸ τὸν "Ἐρωτα
τὸν κἀνατε ρεζίλι!
Ζῆσε, ποὺ λέγε, Μαῦρε μου,
ζῆσε νὰ φᾶς., τριφύλλι!»*

"Ὅμως ὁ τρομερὸς νάνος ἀργεῖ νὰ γυρίσει. Οἱ ὥρες περνᾶνε γρήγορα. Φτάνει μεσημέρι. Νυχτώνει... Ὁ Ποκοπίκο δὲν φαίνεται πουνθενά.

"Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν.

Στὸ μεταξὺ ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας ἔχει μαυρίσει.

Καὶ νά: Τρομαχτικὴ καταγίγδα ξεσπάει.

Βροχή! Ἀστρατές! Κεραυνοί! Ὁ μελαψὸς γίγαντας φαίνεται πολὺ ταραγμένος. Κακὸ προαίσθημα τὸν βασανίζει:

— Ταταμποῦ θὰ φύγω. Θὰ τρέξω κατὰ τὸ μεγάλο ποτάμι! Μπορεῖ νὰ συμβαίνει κακὸ!

Ἡ πανώρια κόρη τολμάει νὰ

ρωτήσει:

— Μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ; Μ' αὐτὴ τὴν πόρα, Γκαοῦρ;

Δὲν προφταίνει νὰ πάρει ἀπόκριση.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας ἔχει κίβλας ξεφύγει ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Τρέχει σὰν τρελλὸς στὸ σκοτάδι. Στὸ χαλασμό τῆς τρομερῆς νύχτας.

Κάθε τόσο βγάζει τὴν τρομαχτικὴ κραυγὴ του:

— Ἀόοοοο! Ἀααόοοοοο!

Κι' αὐτοὶ οἱ κεραυνοὶ τοῦ μαυριασμένου οὐρανοῦ, θὰ ροιᾶζουν στ' ἄκουσμά της.

ΖΑΓΚΦΑ—ΧΟΥΡ

Γυρίζουμε πίσω στὴν ἱστορίαν μας.

Τὶ ἀπόγιναν ὁ Ταρζάν, ἡ Χουχού, ὁ Π.ποκίκο;

Τοὺς εἶδαμε νὰ φεύγουν μὲ τοὺς ἀμέτρητους ἄγριους ἰθαγενεῖς. Τραβοῦν ἄργά γιὰ τὸ μεγάλο ποτάμι. Αὐτὸ ποὺ χωρίζει τὶς δυὸ Ζούγκλες!

"Ἄς τοὺς παρακολουθήσουμε:

Οἱ φύλαρχοι κι' οἱ μάγοι τῆς πέρας Ζούγκλας μισοῦν ἀφάνταστα τὸν Ταρζάν. Γιατὶ εἶναι λευκός. Κι' ἓνας λευκὸς ποτὲ δὲν θὰ δεχτοῦν νὰ γίνεῖ Ἀφέντης τους.

"Ὅμως ἔχουν κι' ἄλλο λόγο: "Ὅσες φορές πέρασαν τὸ ποτάμι κι' ἦρθαν στὴν περὶοχὴ του, τοὺς χτύπησε ἀλύπητα. Πολλοὶ καννίβαλοι γιὰ νὰ σωθοῦν πέσαν πάλι στὰ νερά. Τοὺς παράσυρε τὸ ρεῦμα. Πνίγηκαν.

"Ἔτσι τώρα βρίσκουν τὴν εὐκαιρία: Θὰ ἐκδικηθοῦν!

Καὶ νά; Καθὼς προχωροῦν

‘Ο ‘Ελληνας γίγαντας Γκακούρ κο-
λυμπάει σάν δελφίνι. Περνάει
γρήγορα τὸ ποτάμι . . .

ἀλλάζουν μὲ τρόπο μονοπάτι.
Σιγά-σιγά ξεμακραίνουν ἀπ’ τὸ
μεγάλο ποτάμι. Βαδίζουν ὥρες
ἀτέλειωτες. Ἀρχίζει πιά νά νυ-
χτώνει.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
παραξενεύεται. Ρωτᾷει:

— Μήπως χάσαμε τὸ δρόμο;
Γιατί ἀργοῦμε νά φτάσουμε στὸ
ποτάμι;

Οἱ φύλαρχοι κι’ οἱ μάγοι ἔ-
χουν μεγάλη πονηριά. Τὸν ξε-
γελοῦν μ’ ἓνα σωρὸ δικήλο-
γίες.

Ἔτσι τὸν κατεβάζουν στὸ βά-
θος τρομαχτικῆς χαράδρας!

Ἐκεῖ δὲν ἔχουν πιά λόγο γὰ

κρυφτοῦν. Ὅλοι μαζί χύνονται
νὰ τὸν σπαράξουν.

Ὅμως στὶς φλέβες τοῦ δοξα-
σμένου Ταρζάν τρέχει τώρα τ’
ἀθάνατο Ἑλληνικὸ αἷμα.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
στιγμὴ δὲν τὰ χάνει.

Κάνει μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη
κίνηση. Ἀρπάζει στὰ δινὸ του
χέρια τὸν Ποκοπίκο καὶ τὴ
Χουχού.

Πίσω του βρίσκονται δυὸ τε-
ράστιοι μαῦροι βράχοι. Ἀνόμε-
σά τους ἓνα στενὸ ἀνοιγμα. Ὑ-
ποχωρεῖ γρήγορα. Ταμπουρώνε-
ται μέσα σ’ αὐτό.

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς τὸν νυ-
νηγοῦν.

Ὅμως τ’ ἀνοιγμα τῶν βρά-
χων εἶναι στενὸ. Μόνον ἓνας
- δυὸ μαζί, χωροῦν νά περά-
σουν.

‘Ο Ταρζάν σφίγγει μὲ λίσσα
τὸ φοινικό μαχαίρι. Τοὺς ὑποδέ-
χεται σὰν χάρος.

Οἱ καννίβαλοι ὑποχωροῦν τρο-
μαγμένοι.

Ἀμέτρητοι τώρα ἀπὸ δαύτους
πολιορκοῦν τὰ βράχια. Τεντώ-
νουν τὰ πρωτόγονα τόξα. Πετᾷ
νε βροχὴ τῆς φαριμακερῆς σαί-
τες.

Καὶ πάλι τίποτα δὲν κάνουν.
‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
μαζὶ μὲ τὸ νάνο καὶ τὴν πυγ-
μαία κρύβονται πίσω ἀπ’ τοὺς
βράχους. Γλυτώνουν τὸν θά-
νατο.

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς πετᾶνε
τώρα πέτρες. Μὰ καὶ αὐτὴ τὴ
φορὰ χαμένος κόπος!

Τέλος σταματᾶνε. Μένουν ὅ-
μως ἐκεῖ. Ξέρουν πὺς κάποτε ἡ
πείνα καὶ ἡ δίψα, θ’ ἀναγκά-
σουν τὸν Ταρζάν νά βγεῖ. Τότε

θά τοὺς σπαράξουν μὲ νύχια καὶ δόντια.

‘Ο Ποκοπίκο, κρημνένος καθώς εἶναι, φωνάζει στοὺς καννίβαλους:

— “Ε, μπαρμαλεβέντες! Μὲ συγχωρεῖτε πού δὲν βγαίνω γὰ σᾶς σφάζω! Εἶναι Παρασκευὴ καὶ νηστεύω!

Στὸ μεταξὺ μαῦρα σύννεφα ἀρχίζουν νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας. Ἡ τρομαχτικὴ καταιγίδα δὲν θ’ ἀργήσῃ νὰ ξεσπάσῃ.

Ἡ κοιλία τοῦ νάνου γουργουρίζει ἀπ’ τὴν πείνα. Κυττάζει ξελιγωμένος τὴ Χουχού. Τὴ ρωτᾷ μ’ ὅλη τὴν εὐγένειαν:

— Μωρὴ μαμζέλ...

— Τ’ εἶναι, χρυσό μου;

— “Αν σ’ ἔσφαζα καὶ σ’ ἔτρωγα, θὰ μέ... παρεξηγοῦσες;

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο κάνει πὼς πασχίζει νὰ τὴν καταφέρει:

— Κάποτε θὰ πεθάνῃς, μαννίτσα μου! Θὰ σὲ θάψουνε στὸ χῶμα! Θὰ σὲ φᾶνε τὰ βρομερὰ σκουλήκια! Γιατί, τὸ λοιπόν, νὰ μὴ σὲ κολατσίσω τοῦ λόγου μου; Ποῦ, σ’ ἀγαπάω κιόλας! Μὴν εἶσαι τόσο σκληρή!...

Ἡ Χουχού παίρνει ἄφρος:

— Μάλιστα! Εἶμαι σκληρὰ καὶ ὥραία! Ἐμένα μονάχα μὲ τὰ μάτια μὲ τρῶνε!

Ἀλίμονο! Οἱ πρῶτες χοντροὺς σταγόνες τῆς βροχῆς σταματᾶνε τὴν κοιμνέντα τους.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ τρομαχτικὴ μπόρα ἔχει ξεσπάσει.

Ἀστραπές! Βροντές! Κεραυνοί!

Οἱ καννίβαλοι ἐνθουσιάζον-

ται. Ὑποδέχονται τὴν καταιγίδα μ’ ἀλλαλαγμοὺς ἄγριας χαρᾶς.

“Ολοι, μαζὶ κι’ οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς γονατίζουν γύρω στὰ μεγάλα μαῦρα βράχια. Μονάχα οἱ τερατόμορφοι μάγοι μένουν ὀρθοί.

Γιὰ κάμποση ὥρα μουρμουρίζουν παραξένες προσευχές. Ἀδιαφοροῦν γιὰ τοὺς καταράχτες τ’ οὐρανοῦ πού ξεχύνονται πάνω τους.

‘Ο Ποκοπίκο διασκεδάζει:

— Πολὺ σᾶς γουστᾶρω, ἀδερφέ μου! Ψοφᾶτε γιὰ ντοῦς!

Ἡ Χουχού λυπᾶται τοὺς ἀραπάδες πού βρέχονται:

— Τοὺς καημένους! Γιὰ χαρι μου γίνονται μουσκεμμένα!

“Ο νάνος γελάει:

— Μὴ φοβᾶσαι, Χουχούκα μου! Τὸ πετσί τοὺς εἶναι ἀδιάβροχο. Τύφλα νᾶχει ὁ μουσαμάς!

Οἱ τερατόμορφοι μάγοι τῶν καννίβαλων μαζεῖουν τώρα ξύλα. Τ’ ἀνάβουν μὲ τὰ σατανικά τους σύννεφα.

Τι παρᾶξενο! Καταρράχτες νεροῦ χύνονται πάνω στὴ φωτιά. Ὅμως αὕτὴ δὲν σβύνει. Τ’ ἀντίθετο γίνεται. Οἱ φλόγες φουντώνουν πιότερο ἀκόμα.

Οἱ μάγοι ἀρχίζουν γύρω στὴ φωτιά τρελλὸ χορὸ.

Κάθε τόσο σταματᾶνε γιὰ λίγες στιγμὲς. Σηκώνουν τὰ χέρια ψηλά. Οὐρλιάζουν τίς ἴδιες παρᾶξενες λέξεις:

— Ζάγκρα - Χούρ! Ζάγκρα - Χούρ!

Καὶ νά: Σαφηνὰ ἀπαίσιο μουνγγριτὸ σχίζει τὸν ἀέρα.

Στὴ λάμψη τοῦ πρώτου κε-

ραυνοῦ ἀντικρύζουν ψηλά τρομακτικὸ ὄρνιο. Τὸ κορμί του μοιάζει μ' ἀνθρώπινο. Πετάει μὲ δυὸ τεράστιες μαῦρες φτεροῦγες. Σὰν τῆς νυχτερίδας.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού, κυττάζουν μὲ τρόμο ! Μὲ φόβη !

Εἶναι τὸ Ὄρνιο τῆς Καταιγίδας !

Οἱ καννίβαλοι ἀπὸ γονατιστοί, σωριάζονται μπρούμυτα κάτω. Χτυποῦν τὰ κεφάλια τους στὸ λασπωμένο χώμα. Θέλουν νὰ δείξουν σεβασμὸ κι' ὑποταγὴ στὸ φτερωτὸ τέρας.

Κι' αὐτοὶ οἱ Μάγοι γονατίζουν τώρα. Σηκώνουν τὰ χέρια ψηλά ! Μουρμουρίζουν τὶς παράξενες προσευχές τους.

Ὁ Ποκοπίκο τάχει χρειαστεῖ γιὰ καλὰ Τὰ μάτια του γουρλωμένα. Τρέμει σὰν ψάρι στὴ στεριά. Σκουντάει τὴ Χουχού :

— Μαωρή Μαυιέλ...

— Τί τρέχει ;

— Τὸ γλέπεις τὸ πετούμενο ;

— Τὸ γλέπω !

— Μπράβο ! Κι' ἐγὼ τὸ γλέπω.

Τὸ τρομερὸ ὄρνιο φέρνει τώρα βόλτες. Τριγυρίζει πάνω ἀπ' τὰ δυὸ μαῦρα βράχια. Μουγγρίζει ἀπάισια ! Τέλος κάνει ἀποτομὴ βουτιά. Ἀρπάζει μὲ βιάση τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Χουχού. Φτερουγίζει πάλι. Σὰν μαύρη ρουκέττα σχίζει τὸν οὐρανό. Χάνεται στὰ σύννεφα !

Οἱ Καννίβαλοι πετιῶνται τώρα ὀρθοί. Κυττάζουν ψηλά. Ἀλαλάζουν μ' ἄγρια χαρὰ :

— Ζάγκρα-χούρ ! Ζάγκρα-χούρ !

Ὁ νάνος ἀναπνέει. Τραβάει μὲ λύσσα τὴ χατζάρα. Τὰ μάτια του ψάχνουν τὸ σκοτάδι τ' οὐ-

ρανοῦ. Μουγγρίζει :

— "Αἶντε, βρὲ ὄρνιο καὶ φτηνὰ μοῦ τὴ γλύτωσες ! Θὰ σ' ἐσφαζα σὰν κοκορόπουλο !

"Ὅμως ἀμέσως παραταίει τ' ἀστεία. Βλέπει πὺς οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς δὲν τὸν προσέχουν. Ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμή. Βγαίνει ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῶν δυὸ βράχων. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Ἀνεβαίνει σβέλτος τὴ χαράδρα. Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει ἐπάνω. Συνεχίζει τὸ φεγγιό του. Τρέχει στὸ σκοτάδι καὶ στὸ χαλασμὸ τῆς νύχτας. Τρέχει χωρὶς νὰ ξέρει ποῦ πηγαίνει.

Οἱ Καννίβαλοι γρήγορα συνέρχονται. Τρέχουν ξωπίσω του. Τὸν κυνηγᾶνε.

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέση. Ἡ τρομάρα ποὺ νοιώθει τὸν κάνει νὰ τρέχει σὰν τρελλός. Ἡ τροπικὴ μπόρα δένει ἀλύπητα τὸ γυμνὸ κορμί του. Ἐκτυφλωτικὲς ἀστραπὲς φωτίζουν τὸ δρόμο του. Ἀστροπελέκια σκάζουν ἀπὸ πάνω του. Θυμώνει. Μουγγρίζει :

— "Αἰτιμοὶ κεραυνοί ! Ἄν εἴχατε λαιμὸ θὰ σᾶς... ἐσφαζα !

Ταυτόχρονα κάποιον στιχάκι τοῦ γαργαλάει τὴ γλῶσσα. Ἄν δὲν τὸ πεῖ θὰ σκάσει :

— *Ἄλιμονο στὴ βράνα μου, ποῦ στὰ νερὰ παλεῦει !*

Γιατὶ τὴ βρέχει κι' ἡ βροχή, κι' ὁ φόβος τῆς... μουσκεύει !

ΣΤΟ ΒΡΑΧΩΔΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

Ξαναγυρίζουμε στὸν Γκασούρ.

Τὸν ἀφήσαμε νὰ τρέχει στὴν μπόρα. Στὸ χαλασμὸ τῆς τρομερῆς νύχτας. Καὶ νὰ : Ἡ τύχη τὸν ρίχνει μπροστὰ στοὺς ἀμέ-

τρητους ἰθαγενεῖς. Γυρίζουν στὰ χωριά. Στὰ χορταρένια καλύβια τους.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ρωτᾷ ἀνήσυχος γιὰ τὸν Ταρζάν.

Οἱ φύλαρχοι κι' οἱ μάγοι τοῦ ἔλενε ψέμματα :

— Τὸν πήγαμε μέχρι τὸ μεγάλο Ποτάμι. Τοῦ δώσαμε μιὰ βάρκα. Μαζὶ μὲ τὴ μαύρη σκλάβια του πέρασαν ἀντίκρυ. Ὁ μὸς στὸ γυρισκὸ χάσαμε τὸ νάνο σου. Ψάξαμε ὅλη τὴ Ζούγκλα. Πουθενὰ νὰ τὸν βροῦμε. Ὡσπου νύχτωσε. Μᾶς βρῆκε ἡ μεγάλη μπόρα...

Ὁ Γκαούρ πιστεύει στὰ λόγια τους. Φαντάζεται πὼς ὁ Ποκοπίκο κάποιον θάγει ρουφτεῖ.

Παρατάει τοὺς Κανιβαλους. Ξαναγυρίζει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Ταταμπού.

Καὶ νὰ : Μέσα στὴ σπηλιὰ ἀντικρύζει τὸ νάνο. Βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια ἀπ' τὴ βροχή.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἄστα, καπετὸν Μαντράχαλε ! Οἱ ἀνθρωποφαγάδες μᾶς τὴ σκόασανε ! Μπερδέψανε τὰ μονοπάτια. Μᾶς κατεβάσανε σὲ μιὰ χαράδρα. Χυθήκανε νὰ μᾶς φάνε ! Εὐτυχῶς τὴ σκαπουλάραμε. Κρυφτήκαμε σὲ κάτι βράχια. Ὑστερὸς οἱ μάγκες ἀνάψανε φωτιά. Φωνάξανε τό... Χοθ-χοθ ! Τὸ ὄρνιο τῆς καταγίδας ! Ὁ μπαρμπατσοῦμενος προσγειώθηκε προθύμως. Βοιτᾷει ποὺ λές τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Μαμζέλ ! Πάει λέοντας !

Ὁ μελαφὸς γίγαντας κοιτάζει χαμένα.

— Τὸ ὄρνιο ἄρπαξε τὸν Ταρζάν ;

— Ναί, βρ' ἀδερφέ ! Καὶ τὴ

Ὁ θρυλικὸς Γκαούρ σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμές. Κοιτάζει μὲ θαυμασμό τὸ περήφανο δραχώδικο ἐκονό του !

Χουχού μαζί ! Ψέμματα θὰ σοῦ πῶ : Τώρα Γκαουράκο μου, ὅπου γλέπουμε κοντσοιλιὰ, πρέπει νὰ τὴ σκυλίζουμε μ' ἓνα ξυλαρόκι. Μπορεῖ νὰ τοὺς βροῦμε !

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού δὲν πιστεύουν τὰ λόγια τοῦ νάνου. Τὸν ξαναρωτᾷνε. Αὐτὸς ἐπιμένει ὀρκίζεταί :

— Νὰ μὴ χαρῶ τή... Χατζάρα μου !

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἀρχίζει νὰ κλονίζεται. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνει.

Τέλος παίρνει τὴν ἀπόφαση : Θὰ τρέξει πάλι. Θὰ περάσει τὸ

ποτάμι. Θά φτάσει στή σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἐκεῖ μονάχα θά μάθει ποιὸς λές τὴν ἀλήθεια : Ὁ νάνος, γιὰ οἱ καννίβαλοι ;

Ὁ Ποκοπίκο ἐπιμένει νὰ τὸν ἀκολουθήσει :

— Θά σουλῆσω κι' ἐγὼ Μαν-
τράχαλε. Ἀποθύμησα βραχόδι-
κο βουνάκι ! Πολὺ τὸ γουστάρω
ἀδερφέ μου !

Ὁ Γκαοῦρ τὸν κυττάζει ἄ-
γρια :

— Θά μείνεις ἐδῶ. Θά κάνεις
συντροφιὰ τῆς Ταταμπού.

Ὁ νάνος παίρνει ὕψος. Μουρ-
μουρίζει βαριά :

— Πρῶτον δὲν μένω καθότι ἡ
Ταταμπούκα οὐδὲν κίνδυνο δια-
τρέχει. Ἐντὸς τῆς ἱεράς ταύτης
σπηλιάς, οὐδεὶς τολμεῖ νὰ
μπουκάρει ! Μηδὲ κώνωψ σερνι-
ζός !

Παίρνει βαθιὰ ἀναπνοή. Συ-
νεχίζει :

— Δεύτερον δὲν πρέπει κατ'
οὐδὲν λόγο νὰ παραιμῶμαι μόνος
μετὰ τῆς Ταταμπούκας. Καθότι
τυγχάνω Ἀντρακλας δυσθεόρα-
τος, μοβόρος κι' ἀνοιχτόκαρδος
Ὁλέ !

Ὁ Γκαοῦρ χάνει τὴν ὑπομο-
νή. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό.
Τὸν πετάει σὲ μιὰ γωνιά τῆς
σπηλιάς.

— Πρόσεξε καλά ! Ἄν κοι-
νηθεῖς ἀπὸ κεῖ, θά σὲ δείρω.

Ἀμέσως βγαίνει ἔξω.
Ἡ τροπικὴ μπόρα ὅσο πάει
καὶ δυναμώνει.

Ὁ Θεὸς χαλάει τὸν κόσμο ! Οἱ
κερανοὶ ἔχουν στήσει τρελλὸ
χορὸ πάνω στὶς κορφὰς τῶν θε-
οράτων δέντρων.

Οἱ λάμπεις θαμπώνουν τὰ μά-

τια ! Οἱ κρότοι κάνουν τ' αὐτιά
νὰ βουίζουν.

Ὅμως ὁ Γκαοῦρ εἶναι Ἑλλη-
νας ! Κι' ἕνας Ἑλληνας δὲν δει-
λιάζει ! Δὲν τρομάζει ποτέ. Μὰ
οὔτε καὶ λογαριάζει ποτὲ τὸν
κίνδυνο ! Ὅταν μάλιστα πρέπει
νὰ σώσει κάποιον ποὺ κινδυ-
νεύει.

Ἔτσι γίνεται καὶ τώρα. Ὁ
μελαφὸς γίγαντας δείχνεται κι'
αὐτὴ τῇ φορᾷ ὑπέροχος.

Καὶ νά : Χύνεται σὰν τρελλὸς
πάλι στὸ πανδαιμόνιο καὶ στὸ
χαλασμό τῆς τρομακτικῆς νύχτας !

Τρέχει κυτὰ τὸ μεγάλο πο-
τάμι...

Τὸ σκοτάδι ἀφάνταστα πυκνό.
Οἱ βροντὲς κι' οἱ κερανοὶ κά-
νουν τρομαχτικὸ θόρυβο.

Ὁ Γκαοῦρ οὔτε βλέπει, οὔτε
ἀκούει τίποτα.

Ἀμέτρητοι ἐλέφαντες νᾶτρε-
χαν πλαῖ του, δὲν θὰ μπορούσε
νὰ τοὺς νοήσει.

Ὅμως τὸ μελαφὸ παλιζόρι
παίρνει κατεύθυνση μὲ τὸ ἐνστι-
κτό του. Ὅπως τὰ θεριά τῆς
Ζούγκλας.

Τὸ ἐνστικτο αὐτὸ δύσκολα
τὸν γελᾷ.

Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας δὲν ἀρ-
γεῖ νὰ φτάσει στὴν ὄχθη τοῦ
μεγάλου ποταμοῦ.

Ὁ καταγίδα βρίσκεται τώρα
σ' ὅλο τὸ τρομαχτικὸ μεγαλεῖο
τῆς !

Ὁ Γκαοῦρ ψάχνει ἐδῶ κι' ἐ-
κεῖ. Ζητάει καμμιὰ πρωτόγο-
νι βάρκα τῶν ἰθαγενῶν. Ὅμως
ἄδικα κοιτάζει.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀνα-
ποφάσιτος. Δὲν ξέρει τί νὰ κά-
νει...

Τέλος καὶ πάλι δὲν δειλιάζει.

Βουτάει στὰ νερά. Ἀρχίζει νὰ κολυμπάει... Καθόλου δὲν λογαριάζει τὸν κίνδυνον: Ἀμέτρητοι κροκόδειλοι κρύβονται στὸ ποτάμι.

Εὐτυχῶς. Κανένας δὲν παρουσιάζεται. Φτάνει στὴν ἀντικρουμένη ὄχθη ζωντανός. Χωρὶς νὰ πάθει κακό!

Ἔτσι πάντα γίνεται. Οἱ κροκόδειλοι εἶναι δειλὰ θεριά. Ὅταν ξεσπάει μπόρα μ' ἀστραπὲς καὶ κεραυνούς, τρομάζουν πολὺ. Κρύβονται βαθειὰ στὸ ποτάμι. Δὲν ἀνεβαίνουν ἀν δὲν σταματήσει ἡ καταιγίδα!

Ὁ Γκαοὺρ ἔχει σωθεῖ. Παίρνει τώρα γρήγορες καὶ βαθιές ἀνάσες. Ξαποσταίνει γιὰ λίγες στιγμὲς.

Τέλος συνεχίζει τὸ δρόμο του. Τρέχει κατὰ τὴ Δύση. Βιάζεται νὰ φτάσει στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Κι' ἐδῶ, ο' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, τὸ ἴδιο κακὸ γίνεται. Σκοτάδι, βροχή, κερανοὶ! Χαλασμός κόμου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τρέχει. Τρέχει ἀκούραστος.

Καὶ νὰ: Περνάει τώρα κοντὰ στὸ βραχώδες βουνό του. Σταματᾷ. Σηκώνει τὸ κεφάλι. Τὴ θεόρατη κορυφή του, ἀλύπητα χτυποῦν οἱ κερανοὶ Ψιθυρίζει:

— Ἀθάνατο Ἑλληνικὸ βουνό! Πάνω στὴν περήφανη κορυφή σου ἔχουν στήσει τρελλὸ χορὸ τ' ἀστροπελέκια! Ὅμως ἐσύ, ἀκλόνητο πάντα στέχεις στὸ πέρισμα τοῦ χρόνου! Ἀφθαρτο, περήφανο κι' ἀθάνατο σὰν τὴν Πατρίδα μου!

Συνεχίζει πάλι τὸ δρόμο. Τρέ-

χει σὰν τρελλὸς στὸ σκοτάδι!

Ἀλίμονο! Εἶναι γραφτὸ νὰ περάσει στιγμὲς τραγικὲς!

Ξαφνικά, καθὼς τρέχει, νοιώθει τὰ πόδια του στὸ κενό. Γρεμίζεται. Πέφτει μέσα σὲ νερά.

Ὁ Γκαοὺρ γρήγορα συνέρχεται. Καταλαβαίνει πὼς βρίσκεται σὲ βαθιὰ παγίδα γιὰ θεριά. Ἀπ' τὴ βροχὴ ἔχει μαζέψει νερά.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν πατώνει. Γιὰ νὰ στέκει στὴν ἐπιφάνεια κολυμπάει. Τώρα κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες. Προσπαθεῖ νὰ σκαρφαλώσει ἐπάνω. Ἀδύνατον. Τὰ γύρω χωματένια τοιχώματα τῆς παγίδας, ἔχουν λασπώσει ἀπ' τὴ βροχὴ. Πουθενὰ δὲν μπορεῖ νὰ πιαστεῖ. Νὰ στηριχτεῖ.

Νοιώθει τώρα πὼς εἶναι χαμένος! Ξέρει πὼς κάποτε θὰ κουρασθεῖ. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του θὰ παραλύσουν. Θὰ βουλιάξει. Θὰ πνιγεῖ.

Καὶ νὰ φωνάζει, ποὺς θὰ τὸν ἀκούσει;

Ἢ μπόρα κι' οἱ κερανοὶ κάνουν τρομαχτικὸ σαματί. Ἢ φωνὴ του θὰ χαθεῖ στὸ πανδαιμόνιο. Σὰν γαύγισμα σκυλιοῦ μέσα σὲ βρυχηθμὸ ἀγέλης λιονταριῶν.

Ὅμως τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως δὲν τὸν ἀφήνει. Ἀνοίγει ἀσυναίσθητα τὸ στόμα. Βγάζει τὴν τρομαχτικὴ κραυγὴ:

— Ἀόοοο! Ἀααόοοοο!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνθρώπινη φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά του. Ἐρχεται ψηλὰ ἀπ' τὰ χεῖλια τῆς τραγικῆς παγίδας:

‘Ο ‘Ελληνας γίγαντας γκρεμίζεται στο βάθος της τρομερής παγίδας.

— Κουράγιο μάγκα ! ‘Εγώ είμ’ ἐδῶ !

‘Ο Γκαούρ στήν τραγική θέση που βρίσκεται, ἀναπνέει :

— ‘Εσύ Ποκοπίκο ; ‘Εσύ ἐδῶ ; Πού βρέθηκες ;

‘Ο νάνος τ’ ἀποκρίνεται :

— Σὲ περικισλουθούσα. ‘Αμ τί ! Νόμιζες πώς θά φοβηθῶ νῶρθω ;

‘Αμέσως ψαχουλεύει στο σκοτάδι. Βρίσκει ἕνα χοντρὸ χορτόσχοινο. Τὸ δένει στὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Πετάει τὴν ἄλλη ἄκρη στο βάθος τῆς παγίδας. ‘Ο Γκαούρ στιγμή δὲν χάνει. ‘Αρπάζεται ἀπ’ τὸ σχοινί. Σκαρφαλώνει ἐπάνω. ‘Η τροπικὴ

μπόρα ἀρχίζει νὰ κοπάξει. Σὲ λίγο τὰ μαῦρα σύννεφα θά χαθοῦν. ‘Ο οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας θά μείνει ξάστερος !

‘Ο θουλικὸς ἔλληνας γίγαντας βγαίνει ἔξω ἀπ’ τὴν παγίδα. ‘Αγκαλιάζει τὸ νάνο. Τὸν φιλάει :
— Σ’ εὐχαριστῶ, Ποκοπίκο ! Μοῦσωσες πάλι τὴ ζωή !

‘Ο « Δυσθεόρατος » Ἀντρακλας κάνει πὺξ σφίβει τ’ ἀνύπαρκτο μουστάκι του. Μουρμουρίζει βαρειά :

— Δὲν βαριέσαι, καϊμένε ! Μοῦ ἐπιτρεπότανε νὰ σ’ ἀφήσω μοναχούλι ; ‘Επρεπε νὰ σὲ προστατέψω !

‘Ο Γκαούρ τὸν φιλάει καλὰ — καλὰ. ‘Αμέσως ἀγριεύει. Τὸν ἀρπάζει ἀπ’ τὸ λαιμὸ σὰν κοκορόπουλο. Τοῦ τὶς βρέχει γερὰ στὰ πσιγνά :

— Νά, γιὰ νὰ μάθεις ἄλλοτε ν’ ἀκούς. Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μείνεις στὴ σπηλιά ; Γιατί ἔφυγες ; Γιατί μὲ πῆρες ἀπὸ πίσω ;

‘Ο Ποκοπίκο καθὼς τὶς τρώει, μουρμουρίζει :

— ‘Ε, ρε τί τραβάμε κι’ ἐμεῖς οἱ... «προστάτες τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων» !

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ

‘Ο μελαψὸς γίγαντας βγάζει τ’ ἄχτι του. ‘Αφήνει τώρα κάτω τὸ νάνο. Συνεχίζει τὸ δρόμο.

‘Ο Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ. Πασχίζει νὰ τοῦ βάλει μυαλό :

— Βρε Μαντράχαλε, ἔλα στὰ συγκαλά σου ! Τί θέλουμε καὶ τρέχουμε στὴ σπηλιά τοῦ Μεγαλειότατου ; Χαμένος κόπος, ἀδεργέ μου ! Δὲν σοῦ τόπα ; ‘Αφού τὸν ἄρπαξε τ’ ‘Ορνιο ! Τώρα

θάνατο καὶ... χωνεμένος ὁ φου-
καράς. Θεὸς σωρέστονε ! Καὶ
τοῦ χρόνου νάμαστε καλά !

Ὁ Γκαούρ γελάει :

— Καὶμένε Ποκοπίκο ! Φαί-
νεται πὼς τ' Ὁρνιο τῆς Καται-
γίδας θὰ τὸ εἶδες στὸν ὕπνο σου !

Ὁ νάνος θυμώνει :

— Ἐγώ, φίλε, δὲν κοιμᾶμαι
ὁρθίως. Ὅσες φορές τῶχο κάνει,
ἔπεσα κι' ἔσπασα τὴν κεφάλαι
μου ! Τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Χου-
χού τοὺς ἀρπάξε τ' Ὁρνιο ! Ἄν
δὲν πιστεύεις βάζουμε στοίχημα ;

Ἡ μπόρα ἔχει σταματήσει πιά.

Ὁ Γκαούρ διασκεδάζει μὲ τὴν
ἐπιμονή τοῦ νάνου :

— Τί στοίχημα, Ποκοπίκο ;

— Νά : Ἄν χάσεις νὰ καθή-
σεις νὰ σὲ σφάξω...

— Σύμφωνοι. Κι' ἂν χάσεις
ἐσύ ;

— Τότε... τρέχα νὰ μὲ φτά-
σεις ! Ἀμέεε ! Κοροῦδο θάμαι νὰ
κάτσω !! Πρίτς !

Μὲ τ' ἀστεία περνάει γρήγορα
ὁ δρόμος.

Φτάνουν τώρα στὴ σπηλιὰ τοῦ
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἔχει πιά ξημερώσει !

Τὶ παράξενο ὅμως ! Ὁ Ταρ-
ζάν κι' ἡ Χουχού βρίσκοντ' ἐκεῖ.

Ὁ Ποκοπίκο μένει κόκαλο :

— Ἀεροπορικῶς ἦρθατε, ἀ-
δερόφει μου ; Δὲν σὰς ἔφαγε τ'
Ὁρνιο ;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν καταλαβαίνει :

— Ποῖο ὄρνιο, παιδί μου ; Δὲν
εἶδαμε κανένα ὄρνιο :

Ἡ Χουχού ρωτᾷ τὸν Γκαούρ :

— Καλὲ μεθυσμένος εἶναι κύ-
ριε Τέτοει μου ; Τί ὄρνια μὰς
τσαμπουνεῖ !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐξηγεῖ

τὸν Ταρζάν :

— Ὁ Ποκοπίκο λέει πὼς σὰς
ἀρπάξε τὸ Ὁρνιο τῆς Καταιγί-
δας ! Πὼς χάθηκε ψηλά στὰ σύν-
νεφα !..

— Ὁχι, Γκαούρ ! Τίποτα κακὸ
δὲν μὰς ἔτυχε στὸ δρόμο. Οἱ
Καννίβαλοι μὰς φέραν ὡς τὴν
ὄχθη τοῦ μεγάλου Ποταμοῦ.
Μὰς δώσαν καὶ μιὰ πρωτόγονη
βάρκα. Περάσαμε ἀπέναντι...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἐπι-
βεβαιώνει :

— Ναὶ καλέ ; Μιὰ χαρὰ ἦρθα-
με ! Τὸ « χρυσὸ μου » δὲν ἔξερει
τί λέει ! Χί, χί, χί ! Μὲ συγχω-
ρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος κοντεύει νὰ τρελ-
λαθεῖ :

— Βρὲ δὲν σὰς ἀρπάξε τ'
Ὁρνιο ;

— Ὁχι...

— Μήπως τ' ἀρπάξατε 'σεῖς
καὶ πετάξατε στὸν οὐρανὸ ;

Ἡ Χουχού ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια :

— Καλὲ αὐτὸς εἶναι γιὰ τὰ
σίδερα ! Χί, χί, χί ! Χί, χί, χί !

Ὁ Ποκοπίκο ἀγριεύει : Γυρί-
ζει στὸν Ταρζάν :

— Δὲν νιρέπεσαι νὰ λὲς ψέμ-
ματα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ; Ὁ
νὰ μοῦ χαθεῖς !

Ὁ Γκαούρ ἔχει γίνει θηριό.
Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Τὸν
πετάει πέρα...

Στὸ μεταξὺ βγαίνουν ἀπ' τὴ
σπηλιὰ ἡ Τζέιν κι' ὁ Μπέμπυ.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
ἀγκαλιάζει τὸ μελαψὸ παλικαρι.
Τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο. Τὸ ἴδιο
κάνει κι' ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν.

Κι' οἱ δύο μαζί τώρα τὸν πα-
ρακαλοῦν :

— Ξαναγύρισε στὸ βραχίονα

βουνό σου. . . Γιατί ἔφυγες στήν Πέρα Ζούγκλα; Ἐμεῖς ἀγαπάμε καί σένα καί τήν Ταταμπού. Γιατί θά μᾶς ἀφήσετε μονάχους;

Ὁ Γκαούρ χαμηλώνει τὰ μάτια. Πασχίζειν ἀλλάξει κουβέντα:

— Μὲ συγχωρεῖτε πού σᾶς ἀνησύχησα τέτοια ὥρα. Ὁ Ποκοπίκο φταίει. Μοῦ εἶπε πὼς τ' Ὀρνιο τῆς Καταιγίδας ἄρπαξε τὸν Ταρζάν καί τὴ Χουχού. . .

Ὁ νάνος φωνάζει ἀπὸ πέρα:

— Μάλιστα! Τὸ εἶπα, τὸ λέω καί θά τὸ λέω μέχρι. . . Τρίτη Παρουσία!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συνε-
χίζει:

— Τὰ λόγια τοῦ νάνου μὲ τρομάξαν. Ἐφτασα ἐδῶ γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια. . . Τώρα πρέπει νὰ γυρίσω πίσω. Ἡ Ταταμπού εἶναι μονάχη. . .

Τὰ γατίσια μάτια τῆς Τζέϊν βουρκώνουν. Τὸν κυττάζει παρᾶξενά. Ψιθυρίζει μὲ παράπονο:

— Δὲν μᾶς ἀγαπᾷς λοιπὸν πιά, Γκαούρ; Θά ξήσεις πάντοτε μακριά μας;

Τὸ μελαψὸ παλικάρι δὲν μπορεῖ ν' ἀνεχτεῖ τὴν πονεμένη ματιά της. Χαιρετάει βιαστικὰ ὄλους. Φεύγει σὺν τὸν κυνηγᾶνε.

Ὁ Ποκοπίκο παρακαλᾷ τὴ Χουχού:

— Ἐλα, μωρὴ Μαιζέλ, λίγο πρὸ πέρα. Δὲν θά μὲ ξεβγάλεις;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία δέχεται πρόθυμα. Ἀκολουθοῦν καὶ οἱ δύο τὸν Γκαούρ.

Ὁ Ταρζάν φαίνεται ν' ἀνησυχεῖ. Δὲν θέλει νὰ τὸν ἀφήσει. Φωνάζει:

— Χουχού, γύρισε πίσω! Τί δουλειά ἔχεις ἐσὺ!

Ἡ μελιστάλακτη γόησσα πρὸ-
ρῳεῖ ἀτάραχη:

— Μωρ' τί μᾶς λές! Ἀμα δὲν σοῦ κάνω, νὰ μὲ σχολάσεις! Μὲ συγχωρεῖτε καὶ ὅλας.

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει τὸ κεφάλι. Τοῦ φωνάζει:

— Κἄνε δουλειά σου, κύριε! Τὸ κορίτσι εἶναι ἀγκαξέ!

Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους.

Ξεμακραίνουν κάμποσο. Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει τώρα τὸν Γκαούρ:

— Ἐ, Μανιράχαλε. Ἐλα κοντά καὶ δὲν θά χάσεις! Ἡ Χουχού θά μᾶς πεῖ ὥραϊα πράγματα. Ἄκου πού σοῦ λέω!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σταματάει. Καὶ οἱ τρεῖς κάθονται στὴ σκιά κάποιου δέντρου.

Ὁ νάνος ἀρχίζει τὴν ἀνάκριση:

— Πῆσ' μου, σὲ περικαλῶ μωρὴ Μαιζέλ: Δὲν σᾶς ἄρπαξε ὁ μπάριμα Νυχτερίδας;

Ἡ πυγμαία ἀρνίεται πάλι:

— Δὲν ξέρω τίποτα, χρυσό μου! Ἐμεῖς γυρίσαμε μὰ χαροῦλα! Οὐδεὶς Ὀρνιος μᾶς ἐπείραξε καθ' ὁδός!

Ὁ Ποκοπίκο βάζει σ' ἐνέργεια τὸ .. βαρὺ πυροβολικό:

— Πολὺ καλὰ! Γιὰ νὰ μὴ μοῦ λές, θά πεῖ πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷς. Θά παντρευτῶ λοιπὸν ἄλλη!

Ἡ Χουχού διαμάρτυρεται:

— Σὲ ἡγαπῶ, Ἀντρακλά μου! Σὲ λατρεύω ἀγρίως!

— Τότε γιατί δὲν μιλάς;

— Δὲν ξέρω τίποτα Ποκοπικάκι μου! Θέλεις δηλαδὴ νὰ φάω ξύλο ἀπ' τὸν Ἀφέντη μου;

— Γιατί θά σέ δειρεῖ;

Ἡ πυγμαία μουρμουρίζει κλαψιάρικα:

— Μοῦ εἶπε νὰ μὴ πῶ τίποτα ! Δὲν εἶδες τώρα ποῦφευγα ; Μὲ φώναζε νὰ γυρίσω. Φοβότανε μὴ μοῦ πάρετε λόγια...

— Ὅποτε καὶ ξέρεις λοιπόν !

— Κάτι ξέρω, χρυσό μου ! Μὰ δὲν ξέρω τίποτα ! Μὴ μὲ ἀρω-
τᾷς.

Ὁ διαβολεμένος νάνος ἐπιμέ-
νει. Ἡ Χουχοῦ κλονίζεται :

— Πολὺ καλὰ ! Θὰ σᾶς τὰ πῶ
ὅλα. Μὲ τὸ σι καὶ μὲ τὸ νίγμια !

Τοὺς τὰ δίνει χαρτὶ καὶ κα-
λαμάρι :

— Μάλιστα ! Τὸ ὄρνιο τῆς κα-
ταιγίδος ἦτο ὁ μονόφθαλμος μά-
γος ! Μόλις μᾶς πῆρε στὴν ἀγ-
καλιά του ἐπτεροῦργισε πάλι ψη-
λά ! "Αχχχ ! Τί φῖνα πού ἦτο
ἐπὶ τῶν συννέφεων ! Εἶχον με-
θύσει ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ὕψους ! Ὁ
Νάχρα-ντοὺς μὲ ἐτήρα γλυκά.
Ἦτο πολὺ νοστιμούλης ὁ ἀφι-
λότιμος ! Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας !

» Ὑστερις ἤθελε νὰ μᾶς ἀπα-
ρατήκει ἐκ τῶν συννέφεων ! Ὁ
Ἀφέντης μου τὸν περιεκάλει νὰ
μᾶς λυπηθεῖ. Ὁ Νάχρα-ντοὺς
ὁμοῦς ἦτο... ἀνέκδοτος ! Τέλος
δέχτηκε νὰ μὴ μᾶς κάνει κακό.
Μὰ ζήτηξε ἀπ' τὸν Ἀφέντη
μου νὰ ὀρκιστεῖ στὸ θεὸ Κρά-
ουμπα. Πῶς θὰ μείνει πάντα
φίλος καὶ σύμμαχος τοῦ Μά-
γου.

» Ὁ Ταρζάν τοῦ ὀρκίστηκε ἀ-
μέσως. Ὁ Νάχρα-ντοὺς μᾶς ἀ-
φησε τότες ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐμ-
προσθεν τῆς σπηλεᾶς μᾶς.

» Ὁ Μάγος στὸ τέλος ζήτηξε
κι' ἄλλη χάρι ἀπ' τὸν Ἀφέντη
μου: Νὰ τοῦ φέρει στὸ μπουν-
τροῦμι του τὴν Ταταμπού. Κι'
ἐκεῖνος ὀρκίστηκε πάλι στὸ θεὸ

Κράουμπα: Πῶς θὰ πάει στὴν
πέρα Ζούγκλα. Θὰ ξεγελάσει τὴν
κυρὰ Τέτοια. Θὰ τὴ φέρει ἐδῶ.
Θὰ τοῦ τὴ χαρίσει !

Ὁ Γκαοῦρ δὲν πιστεύει στ'
αὐτιά του. Τὰ λόγια τῆς Χου-
χοῦς τὸν ἔχουν ἀναστατώσει.

Ποτὲ δὲν περίμενε ἀπ' τὸν
Ταρζάν ἓνα τέτοιο φέροισι !

Ὁ Ποκολίκιο πανηγυρίζει :

— Τὰ γλέπεις, κύριε Μαντρά-
χαλε; Τὴν ἔχασες τὴ στοιχημα-
τάρα! Κάτσε νὰ σὲ σφάξω, τὸ
λοιπόν !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναστε-
νάζει :

— Πᾶμε, Ποκολίκιο ! Εἶχες
δίκη !

Ὁ νάνος διψᾷ γιὰ αἷμα :

— Ὅχι. Ἄν εἶσαι ἀνθρω-
πρέπει νὰ γυρίσοιμε πίσω. Νὰ
λογαριαστοῦμε μὲ τὸ Μεγαλειό-
τατο.

Ὁ Γκαοῦρ γυρίζει στὴ Χου-
χοῦ :

— Πήγαινε, κοπέλλα μου !
Καὶ πᾶς στὸν Ἀφέντη σου νὰ
πάψει νὰ μὲ λογαριάζει γιὰ φί-
λο του. Οὔτε νὰ τολμήσει νὰ
θθεῖ στὴν πέρα Ζούγκλα γιὰ
τὴν Ταταμπού. Θὰ τοῦ κόψω
καὶ τὰ δυὸ ποδάρια !

Τραβάει ἀμέσως τὸν Ποκολί-
κο. Φεύγουν.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία φω-
νάζει :

— Λοιπόν, χρυσό μου; Πότε
θὰ μὲ παντρευτεῖς;

Ὁ διαβολεμένος νάνος θυμᾷ-
ται κάποιον παλιὸ στιχάκι του.
Τὸ ἐπισκευάζει ὅπως-ὅπως. Τῆς
τὸ σκάει :

— « Δὲν θέλω νὰ μοῦ βιάζεσαι
Τὸ πρᾶμμα δὲν] θὰ] ἀργήσει !

‘Ο Μάξ “Αρλαν χύνεται σάν μανιασμένο λιοντάρι πάνω στόν Γκαούρ. Τρομαχτική πάλη αρχίζει.

Θά παντρευτούμε δηλαδή
όταν ο κόραξ λένκανθει
και ή χιών μαυρίσει!»

‘Η μελιστάλακτη Χουχού γυ-
ρίζει μονάχη στή σπηλιά του
“Αρχοντα της Ζούγκλας:

— “Αφέντη μου, τὸ καὶ τὸ μοῦ
εἶπε ὁ Γκαούρ: “Αν πατήσεις
καμιὰ φορὰ στὴν πέρα Ζούγ-
κλα, θὰ σοῦ κόψει καὶ τὰ...
τέσσερα ποδάρια! Μὲ συγχωρεῖ-
τε κιόλας!

‘Ο Ταρζάν καταλαβαίνει. Χα-
μογελάει ἥσυχος:

— Τοῦ εἶπες λοιπὸν τὴ συμ-
φωνία μου μὲ τὸ Νάχρα-ντού;
Τοὺς ὁρκους ποὺ ἔκανα;

— “Εγὼ νὰ πῶ στὸν Γκαούρ;
Τρελλάθηκες, “Αφέντη μου;

— Τότε γιατί θύμωσε μαζί
μου;

— Ξέρω κι’ ἐγώ;! Θὰ τ’ ἄ-
κουσε ποὺ τᾶλεγα στὸν... Πο-
κοπικό!

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν δείχνει νὰ στεναχωριέται.
Μουρμουρίζει σιγά.

— Κάποτε θὰ μάθει κι’ αὐ-
τός! Θὰ μάθει τὴ Μεγάλῃ “Αλή-
θεια!

‘Η Χουχού δὲν καταλαβαίνει.
Παραξενεύεται:

— Καλὲ ξύπνιος παραμιλᾷς,
“Αφέντη μου; Πάλι καλὰ ποὺ
δὲν ροχαλίζεις κιόλας!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΒΥΘΟ.

‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ποκοπικό
φτάνουν στὸ μεγάλο ποτάμι.

Πρέπει πάλι νά τὸ περάσουν.
"Ὅμως βάρκα δὲν βρίσκεται πονεμένα.

Ὁ νάνος ἀναστενάζει :

— Πάλι κολύμπι θά δουλέψω, ἀδερφέ μου! Πίσω κροκοδειλάκια καὶ σὰς ἔφαγα!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας βουτάει πρῶτος. Ἀμέσως πίσω του καὶ ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο. Τοῦ δίνει κουράγιο :

— Τράβα μπροστά καὶ μὴ φοβοῦ! Ὅποιος σὲ φάει θάχει νά κάνει μὲ μένα!

Προχωροῦν ὡς τὴ μέση τοῦ ποταμοῦ. Ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλον...

Καὶ νά: Ἡ τραγικὴ στιγμή δὲν ἀργεῖ νά φτάσει.

Τεράστιος πενινασμένος κροκό-

δειλος παρουσιάζεται. Οἱ ἀπέραντες τρομαχτικὲς μασσέλες του ὀρθάνοιχτες! Τὰ χῶτα του βρωμᾶνε σάπιες σάρκες. Κάνει νά χάψει τὸν Γκαοῦρ.

Ἡ στιγμή ἀφάνταστα τραγικὴ!

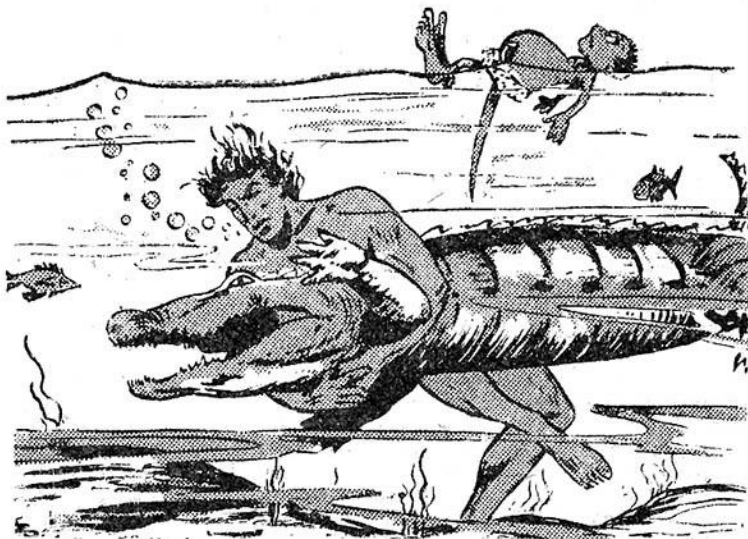
Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Ψιθυρίζει μὲ φρίκη :

— Καλὴ ὄρεξη, μάγκα!

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας στιγμή δὲν τὰ χάνει. Κάνει ἀπτόμη βουτιά. Ξεφεύγει ἀπ' τ' ἀπαισία σαγόνια τοῦ θεριοῦ. Ἐρχεται κάτω ἀπ' τὴν κοιλιὰ του. Τ' ἀγκαλιάζει σφιχτά.

Ἀνθρώπος καὶ κροκόδειλος παλεύουν μ' ἀφάνταστη λύσσα.

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει τρομαχτικὴ

Ὁ ἀτρόμητος Γκαοῦρ παλεύει μὲ τὸν τεράστιο κροκόδειλο. Ὁ Ποκοπίκο σπᾶει πλάνα.

δύναμη. Γιὰ νὰ δαμιάσει τὸ θεριὸ μεταχειρίζεται μονάχα τὴ γροθιά του.

Δίνει τρομερὰ χτυπήματα στὴ παλακιά κοιλιά τοῦ κροκόδειλου. Ψηλά πρὸς τὸ στήθος. Στὸ μέρος ἀκριβῶς ποῦ βρίσκεται ἡ καρδιά τοῦ θεριοῦ.

Ἡ γροθιά τοῦ ὑπεράνθρωπου Ἑλλήνα, ραγίζει βράχο! Τὸ τεράστιο ἔρπετό σπαρατράει στὸ κάθε του χτύπημα!

Στὸ ἀπὸ κάτω μέρος τὸ δέρμα τοῦ κροκόδειλου εἶναι λεπτό. Μαλακό! Κι' ἡ καρδιά στὰ ἔρπετά βρίσκεται ἔξω-ἔξω!

Οἱ γροθιὲς τοῦ Γκαοῦρ χτυποῦν μ' ἀπάνταστη δύναμη στὸ λεπτὸ αὐτὸ ὄργανο τῆς Ζωῆς.

Τὸ θεριὸ χάνει σιγὰ σιγὰ τὴν πρώτη ὀρμή του. Οἱ κινήσεις του γίνονται τώρα ἀργές. Ἀδυναμίες! Ὡσπου κάποτε παραλύει. Μένει ἀναίσθητο. Ἀρχίζει νὰ βουλιάζει.

Ὅμως δὲν ἔχει ψεφίσει. Τὰ μπροστινά του ποδιάρια σφίγγουν ἀκόμα τὸ κορμὶ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Ὁ ἄμοιρος Γκαοῦρ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγει. Ὁ κροκόδειλὸς τὸν παρασύρει μαζὶ του στὸ βυθό.

Ὁ Ποκοπίκο σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τίποτα δὲν κάνει γιὰ νὰ βοηθήσει. Ἐχει ξαπλώσει ἀνάσκελα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Ἀφήνει τὸ ρεῦμα νὰ τὸν παρασύρει σὰν βάρκα. Σιγανότραγουδάει:

— «Τὸ νοῦ σου, Γκαουράκο μου, νὰ μὴ σὰ κάνει ρόιδο! Ἐγὼ ξαπλώνω νωχελῶς καὶ πάλεψε κορόιδο!»

Ὅμως τώρα τὰ πράγματα σκουραίνουν. Τ' ἀγκάλιασμα τ' ἀναίσθητου θεριοῦ παρασύρει τὸν Γκαοῦρ στὸ θάνατο.

Ὁ διαβολεμένος νάνος παρατάει τὴν ξάπλα. Τραβάει μὲ λύσσα τὴ θυλική του χατζάρα. Κάνει γρήγορη βουτιά. Φτάνει κάτω στὸ βυθὸ τοῦ Ποταμοῦ.

Ὁ κροκόδειλος κρατάει ἀκόμα γερά τὸ μελαψὸ γίγαντα. Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας βρίσκεται στὶς τελευταῖες του στιγμές. Πνίγεται!

Ὁ Ποκοπίκο πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸ κεφάλι τοῦ θεριοῦ. Καρφώνει τὴ χατζάρα στὸ μάτι του. Τὴ σπρώχνει μὲ δύναμη. Ἡ σκουριασμένη λάμα τῆς χώνεται βαθιά. Ἡ ἄκρη τῆς φτάνει στὸ μυαλὸ τοῦ ἀπαίσιου ἔρπετοῦ. Τὸ σκοτώνει ἀκαριαῖα!

Τώρα τ' ἀγκάλιασμα τοῦ κροκόδειλου παραλύει. Ὁ Γκαοῦρ λευτερώνεται. Κάνει ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Παίρνει βυθιὲς καὶ γρήγορες ἀνάσες.

Ἀμέσως πίσω του ἀνεβαίνει κι' ὁ Ποκοπίκο. Ξεφώνιζει πηνυγυρικά:

— Ζήτω ἐγὼ! Ζήτω τοῦ λόγου μου! Ζήτω τῆς ἀφεντιᾶς μου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, σὲ κάπως μακρυνὴ ἀπόσταση, τὸ ποτάμι ἀναταράζεται. Δεύτερος κροκόδειλος ἔρχεται κατὰ τὸ μέρος τους.

Ὁ Γκαοῦρ φωνάζει τὸ νάνο. Σὰν δελφίνα κι' οἱ δυὸ σχίζουν τὸ νερὸ. Γρήγορα γυρίζουν πίσω. Φτάνουν ξανά στὴν ὄχθη τῆς Ζούγκλας τοῦ Ταρζάν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας! χαϊδεύει τὸ κατσαρὸ κεφάλι τοῦ Ποκοπίκο.

— Πάλι τὰ κατάφερες. παληό-
παιδο ! Χωρίς ἐσένα θάμουν τώ-
ρα πνιγμένος !

‘Ο «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας»
χουφτιάξει τὴ λαβὴ τῆς χατζά-
ρας του. Μουρμουρίζει βαριά :

— Αὐτὴ ἡ «κακούργα» μὲ βγά-
ζει παλικάρι ! Πολὺ μυστήρια ἡ
ἄτιμη ! Ἄς εἶναι καλὰ ! ‘Ο Θεὸς
νὰ μοῦ κόβει μέρες καὶ νὰ τῆς
δίνει. . . σκουριά !

‘Ο Γκασὺρ κι’ ὁ νάνος φτιάχ-
νουν τώρὰ πρόχειρη σχεδιά. Θὰ
ἐπιχειρήσουν γιὰ δευτέρη φορὰ
τὸ πέρασμα τοῦ μεγάλου Ποτα-
μοῦ.

‘Ομως δὲν προφταίνουν. Τὴν
ἴδια στιγμὴ μαῦρος ἰθαγενὴς
φτάνει λαχανιασμένος.

Εἶναι ἓνας παλιὸς φίλος τοῦ
Γκασὺρ. Κάποτε ὁ μελαψὸς γί-
γαντας τὸν εἶχε σώσει ἀπ’ τὰ
δόντια πεινασμένης τίγρης. . .

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

‘Ο ἀράκης ἔχει ἄσχημα μαν-
τάτι γιὰ τὸ φίλο του :

— Γκασὺρ ! Στὴν χορφή τοῦ
βουνοῦ σου βρίσκεται ὁ Μὰξ
Ἀρλαν. Ἐκεῖ ἔχει στήσει τώρα
τὸ λημέρι του !

‘Ο θρυλικὸς ἔλληνας μένει γιὰ
λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Λὲς καὶ
τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ κε-
φάλι !

‘Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Κλᾶφτα Χαράλαμπε !

‘Ο Γκασὺρ γίνεται θηρίο ! Τὰ
μάτια του σπιδίζουν σὰν ἀναμ-
μένα κάρβουνα !

— ‘Ο Μὰξ Ἀρλαν πάτησε τὸ
βουνό μας ;

— Ναί, Ἀφέντη μου ! Ναί !

‘Η Ταταμποῦ ὑποδέχεται ἀνήσυχη
τὸν Γκασὺρ καὶ τὸν Ποκοπίκο.

‘Ο νάνος ἀγριοκυττάζει τὸν
ἀράπη :

— Κι’ ἦταν ἀνάγκη νὰ μᾶς
τὸ πῆς, βρε φίλε ; Ἀφοῦ ξέρεις
ποῦς εἴμαστε ζόρικοι ἄντρες !
Μαλλώνουμε γιὰ πῆδου φύλλι-
μα ! ‘Ορεξὴ γιὰ σφαξίματα ἔχεις
πρωτὶ—πρωί ;

‘Ο Γκασὺρ τρέμει δολόκληρος.
Ἀδύνατο νὰ συγκρατηθεῖ. Τρα-
βάει τὸ νάνο :

— Πᾶμε, Ποκοπίκο ! Πρέπει
νὰ λογαριαστῶ μιὰ γιὰ πάντα
μαζί του ! Ἐνας ἀπ’ τοὺς δυὸ
μας πρέπει νὰ λείψει.

‘Ο «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας»
μαζεύεται φοβισμένος. Μουρμου-
ρίζει :

— Πάμε, αλλά ἐγὼ δὲν ἔρχομαι. Δίνω τόπο στήν ὀργή! . .
 Ἄμα τὸν καθαρῖσεις σφύρα κλέφτικα. Τὸν σφάζω . . ἀναδρομικά!

Ὁ Γκαούρ παρατάει τὸν ἀράπη. Τρέχει σὰν τρελλὸς κατὰ τὸ βραχώδικο βουνό. Ὁ Ποκοπίκο σιοτώνεται νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Οἱ τεράστιες πατοῦσες χτυπάνε στ' αὐτιά του.

Τέλος φτάνουν στοὺς πρόποδες τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας δὲν χάνει στιγμή. Σκαρφαλώνει στὰ τρομαχτικά βράχια.

Ὁ νάνος φωνάζει :

— Ἔ, καπετὰν Μαντράχαλε !
 Θὰ κάτσω ἐδῶ. Σὲ τέτοιες... φιλοδουλειὲς δὲν θέλω ν' ἀνακατόνωμαι !

Ξαπλώνει σὰν πασσὰς στὸ παχὺ καταπράσινο γρασιδί.

Ὁ Γκαούρ φτάνει τὴν ὥρην τῆς θεόρατης κορφῆς.

Καὶ νά: Ὁ ἀράπης εἶχε δίκιο. Ὁ λευκὸς τυχοδιώκτης κάθεται ἔξω ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Καπνίζει ἥσυχος τὴν πίπα του.

Ἀντικρῶζει ξαφνικά τὸν τρομερὸ Ἕλληνα. Πετιέτ' ὀρθός. Τὸ πρόσωπό του γίνεται μὲ μιᾶς κίτρινο. Σὰν τοῦ πεθαμένου.

Ὁ Γκαούρ στέκει μανιασμένους μπροστά του :

— Σκύλε! Τόλμησες λοιπὸν νὰ πατήσεις τὸ περήφανο βουνό μου; Μονάχα μὲ αἷμα ξεπλένεται μιὰ τέτοια προσβολή!

Ὁ Μάξ Ἀρλαν συνέχεται γρήγορα. Τὰ λόγια τοῦ μελα-

φοῦ γίγαντα τὸν ἐξαγριώνουν. Πασχίζει νὰ γελάσει:

— Χά, χά, χά! Πῶς βρέθηκε δικό σου τὸ βουνό; Μπᾶς καὶ τὸ κληρονόμησες ἀπ' τόν... παππού σου; Γκρεμοτσακίσου λοιπὸν ἀπὸ δῶ... Φύγε ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου!...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας εἶναι ἔτοιμος νὰ χυθεῖ πάνω του. Νὰ τὸν σπαράξει. Ὅμως θέλει νὰ φανεῖ παλικάρι. Τὸν εἰδοποιεῖ :

— Ἐτοιμάσου, σκύλε, νὰ λογαριαστοῦμε. Ἐνας ἀπ' τοὺς δύο μας πρέπει νὰ λείψει.

Ὅμως κι' ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς δὲν πάει πίσω. Εἶναι κι' αὐτὸς ἄλλο τόσο περήφανος. Ἄλλο τόσο παλικάρι!

Κάνει μεγαλόπρεπη κίνηση. Ἀπ' τὴ ζώνη του τραβάει τὸ μαχαίρι. Τὰ δυὸ πιστόλια. Τὰ πετάει μὲ περιφρόνηση κάτω. Κυττάζει ἀγέρωχα τὸν Γκαούρ: — Θὰ χτυπηθοῦμε σὰν τίμοι ἄντρες! Μὲ τὰ χέρια μᾶς μονάχα. Ἐμπρὸς λοιπὸν: Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνεις!

Τὸ ἀτρόμητο μελαφὸ παλικάρι χύνεται μανιασμένον πάνω του.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν προφταίνει. Ὑποδέχεται τὸν Ἕλληνα γίγαντα μὲ σφιγμένη γροθιά. Τρομαχτικὸ χτύπημα τοῦ δίνει στὸ κεφάλι.

Ὁ Γκαούρ σωριάζεται βαρὺς κάτω. Σπαρταράει γιὰ λίγες στιγμές. Σὰν φίδι πὺν χτυπήθηκε στὸ κεφάλι ἀπὸ ῥάμφος ὄρνιου.

Ὅμως γρήγορα συνέχεται. Πετιέται πάλι ὀρθός.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἀμερικανὸς τοῦ δίνει δεύτερη γροθιά στὸ

κεφάλι. Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πέφτει.

Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι προφταίνει. Ἀρπάζει τὸ φοβερὸ ἀντίπαλο ἀπ' τὸ λαιμό. Μὲ τὸ δεξι τοῦ δίνει κι' αὐτὸς τρομαχτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

Ὁ Μὰξ Ἀρλαν σωριάζεται μὲ τὴ σειρά του κάτω. Ὅμως γρήγορα κι' ἐκεῖνος συνέρχεται. Πετιέται πάλι ὀρθός.

Οἱ δυὸ ὑπεράνθρωποι γίγαντες πιάνονται στὰ χέρια.

Ἡ ὁργὴ τοὺς ἔχει τυφλώσει. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται σὺν λυσσασμένα θεριά! Πέφτουν κάτω. Ξανασηκώνονται. Ξαναπέφτουν.

Τὰ μάτια τοὺς κόκκινα σὺν ματωμένα. Ἀπ' τὰ χεῖλια τοὺς βγαίνουν ἄσπροι ἄφροί!

Εἶναι κι' οἱ δυὸ ἀφάνταστα γενναῖοι! Ἀφάνταστα δυνατοί!

Κανένας τοὺς δὲν δείχνει διάθεση νὰ ὑποχωρήσει. Ἡ μονομαχία θὰ εἶναι θανάσιμη!

Ὅχι ὅμως! Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Γκαοὺρ δίνει τρομαχτικὴ γροθιά στὸ σῆμα τοῦ Μὰξ Ἀρλαν.

Ὁ γιγαντόσφομος Ἀμερικανὸς ἀνατρέπεται. Πέφτει πρὸς τὰ πίσω. Ἀλίμονο! Τὸ κρανίον του χτυπάει σὲ μυτερὴ πέτρα!

Ὁ λευκὸς τυχοδιώκτης βγάζει πονεμένο βογγητό. Μένει ἀναίσθητος.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας δὲν σκύβει νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ. Μὰ οὔτε καὶ χαίρεται γιὰ τὴν ἀναπάντεχη νίκη του. Ξέρει καλά πὼς ἡ τύχη τὸν βόηθησε! Πῶς ἡ τύχη βιάστηκε νὰ τὸν φέρῃ νικητὴ.

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ

Ὁ Γκαοὺρ σηκώνει τώρα στὰ χέρια τὸν ἀναίσθητο Ἀμερικανό. Μὲ ἀφάνταστη δυσκολία κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα βράχια.

Ἀμέτρητες φορὲς κινδυνεύει νὰ παραπατήσει. Νὰ γκρεμοτσακιστοῦν κι' οἱ δυὸ στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο! Νὰ γίνουν χίλια κομμάτια!

Τέλος ὁ ὑπεράνθρωπος Ἕλληνας φτάνει κάτω. Ἀφήνει προσεκτικὰ στὸ παχὺ γρασίδι τὸν πανώριον ἀντίπαλό του. Ὁ Ποκοπίκο τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Κυττάζει ἀγέροχα τ' ἀκίνητο κορμὶ τοῦ Μὰξ Ἀρλαν. Ρωτᾷ βαριά:

— Εἶναι ἔτοιμος ὁ μάγκας; Ξεψύχησε;

— Ὅχι. Ζῇ ἀκόμα!

— Τότε θὰ περιμένω. Δὲν πρέπει νὰ τὸν σφάξω ζωντανό. Θὰ . . . πονέσει ὁ φουκαριάρης!

Ὁ Γκαοὺρ κόβει ἀπ' τὰ γύρω δέντρα πυκνόφυλλα κλαδιά. Σκεπάζει τὸν ἀναίσθητο λευκὸ γίγαντα. Θέλει νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπ' τὰ πεινασμένα θεριά τῆς Ζούγκλας.

Παίρνει τώρα τὸ νάνο. Φεύγουν ἀργά. Τραβᾶνε γιὰ τὸ μεγάλο Ποτάμι.

Καθὼς προχωροῦν ὁ ὑπέρροχος Ἕλληνας ψιθυρίζει:

— Ὁ Μὰξ Ἀρλαν εἶναι γενναῖο καὶ τίμιο παλικάρι! Δὲν θ' ἄπρεπε νὰ χτυπηθῶ μαζὶ του. Ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως. . . Πάτησε τὸ ἐλληνικὸ βουνό. Ἐπρεπε νὰ τιμωρηθεῖ!

Οἱ δυὸ σύντροφοι ἔχουν προ-

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει :

— Ξελιγώθηκα με τὰ φρούτα !
Βαρέθηκα πιὰ τις ζιταρίνες !

χωρήσει άρκετά.

Ξαφνικά άνθρωπινες πατημασιές γτάνουν στ’ αυτιά τους. Κάτι χαμόγλαδα άνασαιλεύουν.

Και νά : ‘Ο παντοδύναμος “Άρχοντας της Ζούγκλας” παρουσιάζεται μπροστά τους.

Τό πρόσωπο του Γκαούρ γίνεται κατακόκκινο από θυμό. Νομίζει πώς ό Τορζάν πηγαίνει στην Πέρα Ζούγκλα. Ν’ άρπάξει την πανώρια Ταταμπού. Νά τη φέρει σκλάβα στο μονόφθαλμο μάγο.

Τό μυαλό του μελαψού γίγαντα έχει θολώσει. Μιλάει άσχημα στο φίλο κι’ άδελφό του. Δέν ξέρει τί λέει :

— Χάσου άπ’ τὰ μάτια μου Τορζάν ! Είσαι ένας τιποτένιος ! “Ένας προδότης ! Για νά σώσεις τη ζωή σου έκανες όρκο στο θεό Κράουμπα. “Υποσχέθηκες νά του φέρεις την πανώρια έλληνίδα. Την άγνή μου συντρόφισσα ! Φύγε λοιπόν γρήγορα. Μη θέλεις νά βάρω τὰ χέρια μου σ’ αϊμα άδελφικό !

‘Ο “Άρχοντας της Ζούγκλας” μόνο που δέν ξεκαρδίζεται στα γέλια. Κυττάζει μ’ άνεπίσπτη άγάπη και θαυμασμό τό έξαγρωμένο μελαψό παλικάρι. Τ’ άποκρίνεται.

— Μη στεναχωριέσαι Γκαούρ ! “Όρκους στο θεό Κράουμπα κάνω όσους θέλεις !.. “Η πονετικιά Γιοχάνα μ’ έμαθε ποιός είναι ό μεγάλος κι’ άληθινός Θεός του Κόσμου ! Μονάχα σ’ Εκείνου τ’ όνομα δέν θά δώσω ποτέ όρκο !.. “Ο Κράουμπα είναι ένας ψεύτικος Θεός ! Κάποτε ή Γιοχάνα θά στάξει και στη δική σου ψυχή τό βάλαμο της παρηγοριάς. Τό φώς της “Άλήθειας θά λάμψει στο νοῦ σου. Θά γνωρίσεις κι’ εσύ τόν πραγματικό Θεό !.. Και τότε δέν θά παίρνεις στα σοβαρά τους ψεύτικους όρκους μου στον ψεύτικο Κράουμπα !

‘Ο Γκαούρ νοιώθει τό μεγάλο λάθος του. Ζητάει συχώρηση άπ’ τόν “Άρχοντα της Ζούγκλας.

Τὰ γαλάζια μάτια του Τορζάν βουρκώνουν. “Αγκαλιάζει μ’ άγάπη τόν έλληνα γίγαντα. Τόν φιλάει, στο μέτωπο :

— Είμαι περήφανος ποῦχω ένα φίλο κι’ άδελφό σάν και σένα !

.

Οἱ δυὸ ὑπέραχοι γίγαντες χωρίζουν ἀγαπημένοι

Ὁ Ταρζάν γυρίζει γιὰ τὴ σπηλιά του. Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ποκοπίζο φεύγουν γιὰ τὸ μεγάλο Ποτάμι,

Μὲ τὴν πρωτόγονη σχεδία περνοῦν τώρα στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη Βγαίνουν χωρὶς νὰ πάθουν κακὸ στὴν Πέρα Ζούγκλα. Φτάνουν στὴν ἱερὴ σπηλιά. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ τοὺς ὑποδέχεται μ' ἀφάνταστη χαρά :

— Γιατί ἀργήσατε : Εἶχα πολὺ ἀνησυχῆσει. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ παρωτοῦσα τὴ σπηλιά. Θᾶ τρεχα νὰ σᾶς βρῶ !

Ὁ Γκαούρ τῆς περιγράφει τὶς τραγικὲς περιπέτειες ποὺ πέρασαν.

Ὁ Ποκοπίζο ἐπιβεβαιώνει :

— Φρίκη, κυρὰ Τέτοια μου ! Βαρέθηκα νὰ σφάζω !

Ἡ Ταταμποῦ γελάει καλὸ· καρδιά. Στὴν ἀπουσία τοὺς ἔχει μαζέψει γλυκόχυμους καρπούς. Τοὺς φέρνει νὰ φάνε.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας πεινᾷει ἀφάνταστα. Πέφτει μὲ τὰ μούτρα στὸ φαγητό.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» σιταβομουτσουιάζει :

— Ὠχ, ἀδελφέ ! Μᾶς τάραξεσ στίς βιταμίνες ! Ξελιγώθηκα αὐτό !

— Γιατί Ποκοπίζο ; Δὲν εἶναι καλὰ τὰ φρούτα ;

— Μαύρη καλωσύνη ! Οὔτε νὰ τὰ δῶ στὰ μάτια μου ! Ἐγὼ ἀποθύμησα κοψίδι. ἔχει μιά βδομάδα νὰ λιγδῶσει τ' ἀντεράκι μου. Ἀντιλαβῶ ;

— Τί νὰ γίνῃ... Δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο. Φρούτα θὰ φᾶς κι' εἰς !

Ὁ νάνος τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ χατζάρα του. Τὴ δείχνει στὴ Ταταμποῦ.

— Αὐτὴ νᾶναι καλὰ ! Ὁ,τι κρέας θέλω, τῶχ ! Γουστάρω κουνέλι, σφάξω κουνέλι. Γουστάρω... ἔλεφαντα, σφάξω ἔλεφαντα !

Προχωρεῖ σι' ἀνοιγμία τῆς σπηλιάς.

— Ποῦ πᾶς ;

— Μιὰ βόλτα στὸ δάσος. Θὰ σπαράξω κανέναν ἄγριο κόνικλο ! Τὰ χορταρικά εἶναι γιὰ τοὺς... γαιδάρους !

Φεύγει καμαρωτός ! Σὲ λίγο βρίσκεται σὲ μιὰ πυκνὴ κι' ἀγρία περιοχὴ.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ κυνηγήσει ἐδῶ στὴ Πέρα Ζούγκλα. Ἀκόμα δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ τὰ θεριά της.

Καὶ νὰ : Ξαφνικὰ κάποιος θάμινος ἀναταράζεται. Κατὶ ζωντανὸ βρίσκεται μέσα.

Ὁ Ποκοπίζο σηκώνει τὴ σκουριασμένη κι' ὀδοντωτὴ χατζάρα του. Μογγαρίζει ἄγρια :

— Ἄν εἶσαι κόνικλος ἐξελθε νὰ σὲ κατασπαράξω ! Ἄν εἶσαι λέων, τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ δι' ὑμᾶς !

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπ' τὸν πυκνὸ θάμνο βγαίνει ἓνα παράξενο θεριό.

Ὁ νάνος τ' ἀναγνωρίζει. Εἶναι ἄγριος κόνικλος ! Ὅμως τρεῖς φορές πὺλ μεγάλος ἀπ' τοὺς συνηθισμένους !

Τ' αὐτιά του μεγάλα σὰν μισρολόφυλλα !

Ὁ Ποκοπίζο δὲν ἔχει ἀντικρύσει ποτὲ τέτοιο τεράστιο κουνέλι.

Στὴ θέα του νοιώθει ἀφάντα-

‘Ο τρομερός Ποκοπίκο γυρίζει:
στή σπηλιά σὲ κακὰ χάλια. ‘Ο
Γκασὺρ καὶ ἡ πανώρια Ταταμ-
ποὺ τρώμαζον.

στο τρόπο. Τὰ κοκκαλιάρικα πο-
δαράκια του τρέμουν. Σὰν κα-
λάμια πὺν τὰ φυσσάει ἀέρας.

Στὰ μεγάλα γουρλωμένα μά-
τια του, τὸ καλοθερμμένο κου-
νέλι φαίνεται τρομαχτικό θεριό!

‘Ο νάνος προφταίνει νὰ τοῦ
φωνάξει:

— Δὲν παίζω, ἀδερφέ μου!
Ἔχεις... πρόωση ἀνάπτυξη!

Κάνει ἀπότομη στροφή. Τὸ
βάζει στὰ πόδια!

Καθὼς τρέχει [μουρμουρίζει
μελαγχολικά:

— Ἐ, ρὲ καὶ νὰ μ’ ἐγλεπε ἡ
Χουνχὺ ἀπὸ καμμιὰ μεριά! Θὰ
κλατάρει ἀπ’ τὰ γέλοια!

‘Ο ἄγριος κόνικλος θέλει νὰ
παίξει μὲ τὸ μαῦρο ἀραιάκι.
Τὸν κυνηγάει. Βγάζει κάθε τόσο
λεπτὰ στριγγλιάρικα ξεφονιτιά.

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει τρελλαθεῖ
ἀπ’ τὸ φόβο του. Τρέχει νὰ σω-
θεῖ!

Δυὸ τρεῖς φορές σκουντάφτει.
Γκρεμοτσακίζεται κάτω. Τὸ κε-
φάλι του ματώνει. Τὸ μαῦρο γνα-
λιστερό κορμί του ξεσχίζεται.

Τέλος φτάνει ἀλαφιασμένος
στὴν ἱερὴ σπηλιά.

‘Ο ἄμοιρος βρίσκεται σὲ κακὰ
χάλια.

‘Ο Γκασὺρ καὶ ἡ Ταταμποὺ
τρώνε ἀκόμα γλυκόχυμους ἄ-
γριους καρπούς.

Τρομάζουν πὺν τὸν βλέπουν.
Πετιῶνται ὄρθοι. Τὸν συγ-
κρατοῦν νὰ μὴ πέσει : Πασχί-
ζουν νὰ τὸν συνεφέρουν.

— Τί ἔχεις Ποκοπίκο;

‘Ο νάνος συνέρχεται κἄπως.
Ψιθυρίζει σὰν ἑτοιμοθάνατος!

— Δὲν μπορῶ! Θὰ σκάσω! Ἐ-
φαγα κάποιον... δυσθεόρατο κό-
νικλο. Μοῦ κἄθισε στὸ στομάχι,
ὁ ἀφιλότιμος!...

Ἡ πανώρια Ταταμποὺ τὸν πι-
στεύει:

— Καὶ τώρα; Θέλεις λίγο νε-
ράκι;

‘Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Ὁχι νεράκι, κυρὰ Τέτοια
μου! Φέρε κανένα φρούτο, νὰ
δοῦμε τί θὰ γίνουμε!

Ἀμέσως, μὲ φωνὴ ξεψυχισμέ-
νη, τοὺς σκάει καὶ τ’ ἀπαραίτη-
το σιγάκι:

— *Ποτὲς μου δὲν ἀπάντησα
κουνέλια σὰν κι’ ἐτοῦτα!*

*Τὰ βλέπεις, ἀδερφοῦλή μου
καὶ λαχταρᾷς τὰ... φρούτα»!*

ΤΕΛΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ έχθροι :

Μερικά παιδιά παραπονούνται πώς ενώ μούχουν γράψει μιά, δυό, φορές, απάντησή μου δεν έχουν λάβει.

Λοιπόν. Σās τὸ λέω μιά για πάντα:

Σε κάθε φίλο πὺν μὺ γράφει, ἀπαντῶ μεῖ ἰδιόχειρη ἐπιστολή μου.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ μποροῦν νὰ τὸ βεβαιώσουν δεκάδες χιλιάδων παιδιά πὺν ἔχουν λάβει γράμματά μου.

‘Αν σέ κανέναν δὲν ἀπήντησα, αὐτὸ θὰ συμβαίνει γιαῖ ἕναν ἀπ’ τοὺς παρακάτω λόγους:

1) ‘Η τὸ κείμενο τῆς ἐπιστολῆς του ἦταν τόσο κακογραμμένο πὺν δὲν μπόρεσα νὰ τὸ διαβάσω.

2) ‘Η στὸ γράμμα του θᾶχε ξεχάσει νὰ βάλει διεύθυνση ἀποστολῆς.

3) ‘Η τέλος μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔλαβα καθόλου τὸ γράμμα του.

Πάντως ἐγὼ δὲν ἀφήνω καμμιὰ ἐπιστολή χωρὶς ἀπάντηση. ‘Εχω βαλθεῖ νὰ κάνω πλούσιο τὸ Ταχυδρομεῖο. Οἱ φίλοι καὶ γνωστοί μου ἐκδότες ἄλλων περιοδικῶν, μεῖ λένε τρελλό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο.

‘Επίσης μερικά ἀπ’ τὰ γράμματα πὺν σās στέλνω μὺ ἐπιστρέφονται ἀπ’ τὸ Ταχυδρομεῖο. Λυτὴ τὴ στιγμή ἔχω μπροστά μου μερικά τέτοια. ‘Ορίστε:

Μὺ ἐπεστράφησαν τὸ γράμμα κι’ οἱ ταυτότητες πὺν ἔστειλα στοὺς:

Σās ‘Ομιλῆ
‘ΟΚος Νίκος

1) Παν. Πορφυράκη, Νικομηδείας 100 Κατερίνη.

2) Χαρ. ‘Ορφανόν, Λεωνιδίου 18 ‘Αγ. Παρασκευή.

3) Παν. Κωστόπουλον, ‘Αριστοφάνους 13 Χαλάνδρι.

4) Γεώργ. Λαθουράν, Γερμανικά Νίκαιας Εὐριπίδου, Πειραιεύς.

5) Φαν. Μπουζόπουλον, ‘Αγ. Βαρβάρας 3, ‘Αθήναι.

6) ‘Ιωάννην Μότον πλατεῖα Ζάππα 130.

7) Γεώργ. Σπανακάκη, Μοῖρες ‘Ηρακλείου, Κρήτης.

8) Κων. Γρηγοράκη, Γούθειον.

Περίεργο! Γιατί μερικοί από σᾶς στέλνεται διευθύνσεις ἀνυπαρκτες!

Σᾶς τὸ εἶπα καὶ σᾶς τὸ ξαναλέω :

“Ὅσοι ἔχετε ἀποκτήσει ταυτότητα, μπορείτε ν’ ἀγοράσετε ὅλα τὰ παλαιὰ τεύχη μας (ἐκτὸς ἐκείνου ποὺ κυκλοφορεῖ στὰ περὶπτερα) πρὸς δραχμ. 1 500.

Τεύχη μὲ τὴν τιμὴ αὐτὴ πωλοῦνται *μόνον* στὰ γραφεῖα μας. Πουθενά ἄλλου.

“Ὅσοι μένετε Ἀθήνα, Πειραιά, Περίχωρα, μπορείτε νὰ τ’ ἀγοράσετε οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ Τυπογραφεῖο Καϊτατζή, Ἀναξαγόρα 20, ἢ ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου, Ἀγίου Μελετίου 93β.

Οἱ ἀναγνώστες μας ἀπὸ τὶς Ἑπαρχίες καὶ τὸ Ἐξωτερικὸ μποροῦν νὰ γράφουν ποιά τεύχη ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν. Θὰ στέλνουν βέβαια καὶ τὴν ἀξία τῶν τευχῶν πρὸς 1 500 δραχμῆς, καὶ τὸν ἀριθμὸ Μητρώου τῆς ταυτότητάς τους.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς θὰ τὰ ἐπιβαρύνεται τὸ Περιοδικό.

Τὶς ταυτότητες, ὅπως ξέρετε τὶς μοιράζω δωρεάν στὰ παιδιά.

Αυστηρῶς, μερικοὶ Ἀρχηγοὶ παίρνουν ἀπὸ μᾶς τὶς ταυτότητες καὶ τὶς πωλοῦν ἀπὸ 1—2 χιλιάδες σὲ κάθε μέλος.

Ὁραῖα ἐπιχείρηση μὰ τὴν ἀλήθεια! Κρίμα ποὺ δὲν τὴν εἶχα σκεφτεῖ ἐγὼ! Θὰ γινόμεον σὲ μιὰ βδομάδα πλεόσσιος!

Ἐπίσης ἀμέτρητα παιδιά ποὺ οὐδέποτε ἔχουν ἀγοράσει ἢ διαβάσει τὸ Περιοδικό μας, γρά-

φτηκαν σὲ ομάδες καὶ πῆραν ταυτότητες.

Γιὰ ὅλ’ αὐτὰ, ἀπὸ σήμερα ἀλλάζει τὸ σύστημα.

Ταυτότητες δικάσιονται καὶ θὰ παίρνουν *μόνον ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι πραγματικοὶ ἀναγνώστες καὶ φίλοι μας. Δηλαδή ἐκεῖνοι ποὺ ἀγοράζουν κάθε Τρίτῃ τὸ τεύχος.*

Λοιπόν, ὅσοι μένουν στὴν Ἀθήνα γιὰ ν’ ἀποκτήσουν ταυτότητα, θὰ φέρουν καὶ θὰ τοὺς σφραγίζουμε τὰ τεύχη ἀπὸ τὸν ἀρ. 1, μέχρι τὸν ἀριθμὸ ποὺ θὰ ἔχει κυκλοφορήσει.

“Ὅσοι μένουν στὶς Ἑπορχίες καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ θὰ κόβουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν ἀπὸ κάθε τεύχος ποὺ ἔχουν ἀγοράσει, τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ βρίσκονται στὸ ἐπάνω μέρος τῆς 4ης σελίδας.

Μόνον ἐτσι θὰ τοὺς στέλνουμε ἀμέσως κανονικῶς καὶ ἔγκυρες ταυτότητες.

Μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ξεχωρίσουμε τοὺς πραγματικοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Γκαὺρ—Ταρζάν» ἀπὸ τοὺς ξένους ποὺ οὔτε μᾶς ξέρουν, οὔτε τοὺς ξέρομε.

“Ὅσοι ἔχουν ταυτότητες τοῦ Περιοδικοῦ μας, θ’ ἀποκτήσουν σιγά-σιγά πολλὰ καὶ μεγάλα προνόμια.

Λέν εἶναι λοιπὸν σωστὸ νὰ ἐκμεταλλεύονται τὰ προνόμια αὐτὰ καὶ παιδιά ποὺ δὲν ἀγοράζουν τὸ τεύχος. Παιδιά ποὺ δὲν συντηροῦν μὲ τὸ ἰστέριμά τους τὸ Περιοδικό.

“Ὅσες ταυτότητες ἔχουν δοθεῖ χωρὶς νὰ τηρηθοῦν οἱ πάρα πάνω ὅροι θὰ ἀκυρωθοῦν. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτό, πρέπει ὁ καθένας νὰ μᾶς φέρει τὰ τεύχη

του νά τὰ σφραγίσουμε, ἢ ἂν μένει σ' Ἐπαρχία, νά μᾶς στείλει κομμένους μονάχα τοὺς ἀριθμοὺς πού εἶπα. (Οἱ ἀγαπητοί μου Ἀρχηγοὶ τῶν ὁμάδων ὡς φροντίσουν νά τακτοποιήσουν τὰ μέλη τους.

Παιδιά : Δὲν εἶναι σωστὸ νά μὲ ἀπασχολεῖτε ἄλλες ἡμέρες κι' ἄλλες ὥρες. Τὸ εἶπα καὶ τὸ ξαναλέω.

Κάθε Κυριακὴ ἀπὸ τις 9 π.μ. μέχρι τῇ 1 μ. μ. δέχομαι στὸ σπίτι μου (Ἀγίου Μελετίου 93β) ὅσους θέλουν νά μὲ γνωρίσουν καὶ νά τοὺς γνωρίσω.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης ὅλες τις καλὲς φίλες, κι' ὅλους τοὺς καλοὺς φίλους, πού μοῦστεῖλαν εἴδη γιὰ τὴ γιορτῇ μου, ἢ ἤρθαν οἱ ἴδιοι νά μὲ χαιρετίσουν.

* *

Μερικὰ παιδιά στέλνουν 3.000 καὶ μὲ παρακαλοῦν νά τοὺς στείλω ἀμέσως τὴν κονκάρδα τῆς προτιμήσεώς τους.

Γιατὶ δὲν προσέχετε σ' αὐτὰ πού γράφω, καλοὶ μου φίλοι;

Τόσες φορές σὰς τὸ ἐξήγησα: Πρῶτα θὰ συγκεντρωθεῖ τὸ μεγάλο ποσὸ πού χρειάζεται κι' ὕστερα θὰ παραγγελθοῦν καὶ θὰ κοποῦν στὸ ἐργοστάσιο οἱ καλλιτεχνικὲς μεταλλικὲς κονκάρδες.

* *

Ξέχασα νά σὰς πῶ τὸ πὼ σοβαρὸ ἀπ' ὅλα: Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεύχος ἀρχίζει νά δημοσιεύεται στὸ περιοδικό μας (ἐκτὸς ἀπ' τὴ μεγάλη καὶ κανονικὴ περιπέτεια τοῦ Γκαουρ καὶ τοῦ Ταρξάν) κι' ἓνα ἄλλο ἀκόμα νέο συναρπαστικὸ ἀνάγνωσμα.

Εἶναι κάτι πού θὰ σὰς ἐνθουσιάσει ὅλους: Ἀγόρια καὶ κορίτσια!

Μὴ παραλείπει λοιπὸν κανέναν νά διαβάσει τὸ ἐπόμενο τεύχος ἀριθμ. 10 Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ.

Ἀπ' τὸ τεύχος αὐτὸ θ' ἀρχίσει νά δημοσιεύεται σὲ συνέχεια τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ μεγάλο συμπληρωματικὸ ἀνάγνωσμα. Γραμμένο κι' αὐτὸ ἀπὸ μένα.

Ποτὲ δὲν ἔχετε διαβάσει πὼ συναρπαστικὸ, ἐνδιαφέρον καὶ περιπετειῶδες κείμενο.

Γιὰ τὴν .. τευχάρα τοῦ Ποκοπίκαρου κἄντε λίγη ὑπομονή. Σύντομα θὰ κυκλοφορήσει κι' αὐτή. Μέρα καὶ νύχτα ἐργάζομαι γιὰ δαύτη. Ἄν δὲν ἔχω γράφει τοῦλάχιστον δέκα ἐξη τεύχη, δὲν ἐπιτρέπετε ν' ἀρχίσει νά κυκλοφορεῖ. Ἀνθρώπος, εἶμαι. Μπορεῖ ν' ἀρρωστήσω λίγες μέρες. Πρέπει νά ὑπάρχουν ἑτοιμα χειρόγραφα γιὰ τὸ τυπογραφεῖο. Μιὰ μονάχα ἐβδομάδα νά μὴ κυκλοφορήσει ἓνα περιοδικό, χάνει τοὺς ἀναγνώστες του. Καταστρέφεται.

* *

Αὐτὰ εἶχα νά σὰς πῶ παιδιά. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ο Κορ ΝΙΚΟΣ

Η ΣΤΗΛΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Ο Μ Ι Λ Ω

ΕΓΩ, ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΦΕΝΤΙΑ ΜΟΥ

Ο Λ Ε !

Ἀγαπητά μου Μικρόβια,

Βροχή καταφθάνουν αἱ συγχαρητήριοι ἐπιστολάραι σας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς προσεχῆς ἔκδοσις τῆς λαοφιλοῦς μου τευχάρας !

Ἐχετε μουρλαθεῖ ἅπαντες περὶ τοῦ πότε θὰ σκάσει μύτη στὰ Περίπτερα καὶ ἀδημονᾶτε ἀσκαρδαμυχτὶ περὶ νὰ σπάσετε πλάξ καὶ ξέρω γώ !

Διὰ τῆς παρουσίας στηλίαςρας εὐχαριστῶ ἀγρίως τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, οἵτινες γουστάρουν ἐμπαθῶς κι' ἀμετακλήτως τὸ διαπρεπὲς κι' ἀνάρπαστον ἄτομόν μου !

Πολλαὶ γυναὶ μοῦ ἐξαποστέλνουν ἐπιστολάρας περὶ μ' ἀγαποῦν καὶ τὰ τοιαῦτα.

Σῆς ἀποθέτω κατωτέρω μίαν διὰ νὰ σπάσετε πλάξ ἐμβριθῶς :
«Γλυκό μου, Ποκοπικάκι :

Ξέρω πὼς πολλὰ κορίτσια σ' ἀγαπᾶνε ! Ὅμως ἐγὼ σ' ἀ-

γαπῶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς τιποτένιες ! Τὶς σουρλουλοῦδες ! Τὶς παλιοκαρακάδες !

Ἡ φουσκωτὴ κοιλίτσα σου μ' ἔχει καταγροῦντέψει ! Ἀμα μὲ τὸ καλὸ, λευτερωθεῖς, νὰ μοῦ φυλάξεις κατένα... κουταβάκι ! Πέσ' μου, χρυσό μου. ποῦ κἀθεται ἡ μαμά σου. Θὰ πᾶω νὰ σὲ ζητήσω γιὰ... σκιᾶχτρο στ' ἀμπέλι μας !

Σὲ φιλῶ γλυκά·γλυκά.

Η ΔΙΔΙΚΑ ΣΟΥ !»

Ἀδερφέ μου «Διλίκα», μοῦ φαίνεται πὼς τυγχάνεις μαντράχαλος ἀνδροπρεπῆς καὶ ἀμπλαούμπλας ! Τὸ ὅποῖον ἄπαξ καὶ βαρεθεῖς τὴν ψυχάρα σου, εἰδοποίησέ με τρεῖς ἡμέρας πρό. Θέλω νὰ σὲ σφάξω μὲ τὸ πάσσο μου !

Ἔτερον οὐδέν. Γεῖά σας ἔχνη ἐλάχιστα.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΣ

Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Ἐξετύπωσε καὶ κυκλοφορεῖ

τὴν «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» του.

Εἶναι μιὰ καλλιτεχνικὴ σειρὰ ἀπὸ 14 ἐξαιρετικὲς εἰκόνες δλων τῶν ἀγαπημένων σας ἡρώων, σὲ πολὺχρωμα πολυτελεῖ χαρτόνια.

*Κατάλληλες γιὰ νὰ στολίζουν οἱ Ὅμάδες τὰ Γραφεῖα τους.
Χρήσιμες γιὰ κάθε ἀναγνώστη μας.*

Τὸ πιὸ ὁμορφο δῶρο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε σ' ἓνα παιδί
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Κάθε μεγάλος φάκελλος περιέχει τὶς εἰκόνες τῶν :

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ—ΤΑΤΑΜΠΟΥ — ΤΖΕ·Ι·Ν — ΜΑΞ ΑΡ-
ΛΑΝ—ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ—ΓΙΑΧΑΜΠΑ—ΧΟΥΧΛΑΣ— ΜΠΕ·Ι·-
ΜΠΥ—ΝΓΑΜΠΟΥΧ—ΓΙΟΧΑΝΑΣ — ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥ-
ΚΟΥ—ΧΟΥΧΟΥΣ

Καὶ τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ **ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ**

Τιμὴ φακέλλου Δραχ. **7.000**

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Δραχ. μόνον **4.000** (στὸ κόστος).

Οἱ φάκελλοι τῆς «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» *Πωλοῦνται*

Στὸ Τυπογραφεῖον ΚΑ·Ι·ΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

Στὸ Γραφεῖο τοῦ κ. ΡΟΥΤΣΟΥ, Ἀγ. Μελετίου 93 β

Ὅσοι ἐνδιαφέρονται πρέπει νὰ σπεύσουν ν' ἀποκτήσουν τὴν «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» τους. Λόγω τῆς ἐλλείψεως καὶ ἀκρίβειας τοῦ χαρτιοῦ, ἔχουν ἐκτυπωθεῖ μόνον 1000 σειρὲς ἀπὸ 14 εἰ-
κόνες ἢ κάθε μία.

Ὅσοι θέλουν μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὸ ἀντίτιμον (ἐὰν δὲν ἔχουν ταυτότητα δρχ. 7.000, ἐὰν ἔχουν δρχ. 4.000) καὶ δρχ. 1.000 γιὰ ταχυδρομικά έξοδα. Θὰ τὶς λάβουν ἀμέσως.

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΠΑΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

«ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

παρά τῇ λυσσώδη ἀντίδραση τῶν ἐχθρῶν του,
θὰ συνεχίσει νὰ ἐκδίδεται κάθε Τρίτη

ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΟΠΗ

μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Συγγραφέως του

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΚΥ-
ΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑ-
ΣΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

“ΠΟΚΟΠΙΚΟ”

Γεμάτο ἀπὸ ξεκαρδιστικὰς περιπέτειες τοῦ φο-
βεροῦ καὶ τρομεροῦ Νάνου καὶ τῆς μελιστά-
λακτῆς Χουχουδς.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τιμὴ τεύχους Δραχ. 1 000 μόνον.

ΤΑ ΤΕΥΧΗ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Παραδίδονται τώρα στὸ Κεντρικὸ Πρακτορεῖον συγχρόνως
κάθε Τρίτη καὶ γιὰ τὴν Πρωτεύουσα καὶ γιὰ τὰς Ἐπαρχίας.
Τὸ σύστημα αὐτὸ θὰ ἐφαρμόζεται πάντοτε.

ΕΑΝ ΟΜΩΣ ΣΥΜΒΕΙ ΠΟΤΕ

λόγῳ ἀνωτέρας βίας τὸ τεύχος μας νὰ μὴ εἶναι ἔτοιμο τὴν
Τρίτη, θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐπόμενη ἢ τὴν μεθεπόμενη ἡμέρα
ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΗΣΕΙ.

Ο «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΠΟΤΕ !

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) Ο Πτερωτός Βρυκόλακας
- 3) Το Μαγικό Φίλτρο.
- 4) Ο Λάκος με τις Κύμαρες
- 5) Το Τέρας των Τεράτων
- 6) Η Μάχη με το Χάρο.
- 7) Ο Στοιχειωμένος Βράχος.
- 8) Η Χώρα των Νεκρών.
- 9) Το Όρνιο της Καταγίδας.
- 10) Η Φυλή των Φαντασμάτων.
- 11) Ο Θεός της Χρυσής Φωτιάς
- 12) Η Φωλιά του Σκορπιού
- 13) Ο Σκελετός του Άρσπη.
- 14) Το Στοιχειό της Φρίκης
- 15) Η Ματωμένη Βροχή.
- 16) Το Φάντασμα της Στριγγλας.
- 17) Γορίλας με Πτερά.
- 18) Το Φίδι του Μάγου
- 19) Το Τέρας της Λίμνης.
- 20) Ο Χάρος των Τρελλών.
- 21) Το Θεοίο της Καταπακτής.
- 22) Το Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιές των Νεκρών.
- 24) Τα Βράχια του Τρόμου.
- 25) Ο Γιός του Κερανού
- 26) Η Όχη του Βρυκόλακα
- 27) Τα Αυσσπεμένα Φίδια.
- 28) Ο Μάγος με τα Τέρατα.
- 29) Ο Κολασμένος Γίγαντας.
- 30) Στην Κοιλιά του Κροκόδειλου.
- 31) Ο Τρομερός Κτηνάνθρωπος.
- 32) Η Πρόσση Νεκροκεφαλή.
- 33) Το Ταμπού των Κακούργων
- 34) Η Σπηλιά με τα Φίδια.
- 35) Έκπληξη των Θεϊών
- 36) Το Πτερωτό Μαχαίρα.
- 37) Ο Γυμνός Γίγαντας.
- 38) Ο Ερωτικός της Ζούγκλας.
- 39) Τα Πέτρινα Είδωλα.
- 40) Ο Λαίμαρξ της Μπίρας.
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού.
- 42) Ο Άλογος του Τρόμου.
- 43) Ο Τρομακτικός Μαχαίρας.
- 44) Το Φίλτρο της Καίας.
- 45) Ο Βυλασμένος Σείρις
- 46) Ο Λήμος των Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γίγαντομαχία.
- 48) Οι Παναμένοι Άνθρωποφάγοι.
- 49) Το Αλώμα του Προδότη.
- 50) Το Τμή - Τμή του Λαίμου.
- 51) Η Σκιά του Κερασμένου
- 52) Το Άγαλμα του Σατανά.
- 53) Το Μαρτύριο Τέρας.
- 54) Η Κίτρινη Νεροφίδα.
- 55) Η Μάσκα του Κανιβαλού.
- 56) Ο Αλοφόνος του Βρυκόλακα
- 57) Ο Τρελλός Μονομάχος.
- 58) Το Νησί των Λεπρών.
- 59) Το Χωριό των Άρκοφανθρώπων.
- 60) Ο Γκερμός του Διαβόλου.
- 61) Στά Καζάνα των Άγριων.
- 62) Ο Θησαυρός των Δολοφόνων.
- 63) Ο Πέτρινος Κροκόδειλος.
- 64) Ο Μανασμένος Ανάθρωπος.
- 65) Ο Κενηρός των Κεφαλών.
- 66) Τα Τέρατα του Βυθού
- 67) Ο Ίερός Έλεφαντας.
- 68) Ο Τρομερός Φαλανομάχος.
- 69) Η Φωλιά του Δεινόσαυρου.
- 70) Σίς Φλόγες των Άμαρτωλών.
- 71) Ο Χρυσός Καρχαίος.
- 72) Οι Δαίμονες των Ούρανών
- 73) Η Γιγαντοσύνη Άράνη.
- 74) Τα Τέρατα του Κάτω Κόσμου.
- 75) Η Σκιά του Όλεθρου.
- 76) Το Τραγικό Μονοπάτι.
- 77) Το Άστροπέλα της Νύχτας.
- 78) Ζωντανόι στους Τάφους.
- 79) Το Βάραθρο της Καταστροφής.
- 80) Ο Γιος των Φιδιών
- 81) Αιχμάλωτος στα Σύννεφα.
- 82) Το Πηγάδι με τα Διαμάντια.
- 83) Το βασίλειο του Σκότους.
- 84) Έπίθεση των Φιδανθρώπων.
- 85) Τα Ζωντανά Πτώματα.
- 86) Ο Άγγελος της Σειφορίας.
- 87) Ο Βράχος του Διαβόλου.
- 88) Ο Βασιλιάς των Κεραυνών
- 89) Διά Πυρός και Σιδήρου.
- 90) Το Άνθος του Κακού.
- 91) Ο Σίφοντας του Χαμού.
- 92) Η Μάγισσα της Φρίκης.
- 93) Ο Θρόνος της Άμαρτίας.
- 94) Ο Θεός των Άνθρωποφάγων
- 95) Φωτιά στη Ζούγκλα.
- 96) Το Ταμπού των Λαϊκώνων
- 97) Ο Κόκκινος Καταφράκτης.
- 98) Σατανάδες με Πτερά.
- 99) Ο Καταχθόνιος Μαχαίρας.
- 100) Ο Χορός των Βρυκόλακων.
- 101) Το Νησί της Αρμονίας.
- 102) Χαλίκι από Διαμάντια.
- 103) Το Άνθρωποφάγο Δέντρο.
- 104) Ο Κυνηγός των Ασθρεμικών.
- 105) Η Λαχόνισσα του Άδη.
- 106) Ο Κοινοφάνης των Ψυχών.
- 107) Το Έγκλημα του Θεού.
- 108) Το Κάμιν των Κολασμένων.
- 109) Ο Χορός των Ήρασιμων.
- 110) Το Πουλί του Άλτρου.
- 111) Ο Χαλασμός του Κόσμου.
- 112) Ο Θρίαμβος του Ταρζάν.
- 113) Ο Γκαούρ στην Ελλάδα.

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000